

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

Lord Lesly

GENAAMD JOHN TEMPLAR

AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN-INBREKER

Nr. 19 * **Schaduw en geheimnis over Tibet**

Schaduw en geheimenis over Tibet

HOOFDSTUK I.

WAARIN CHARLES EEN SNEEUWHOEN SCHIET EN DE LOF DER MODERNE KOOKPOTTEN WORDT GE- ZONGEN.

— Brrr..... zei de jongeman, terwijl hij bukkend de tent binnentrad en vlug het tentzeil achter zich dichtmaakte.

— Het is drommels koud buiten, bromde hij, terwijl hij zich ontdeed van een korte pels en jekker, zijn geweer in het kleine wapenrek plaatste en het nog warme stuk wild, dat blijkbaar pas was geschoten, neerwierp.

— Je bent tamelijk laat, Charles, begroette een der aanwezigen de binnentredende. Ik was net van plan James er op uit te sturen om je te zoeken, tot ik voor enkele minuten het geluid van je succesvol schot hoorde. Te oordelen naar je lang uitblijven is de streek hier niet bijster wildrijk, is het niet?

— Ik geloof dat — buiten ons — dit beestje het enig levend wezen was, uren in de omtrek, zei de jongeman met een ironische grimas. Het duurde bijna een uur voor ik het veilig op de korrel had en een schot durfde wagen.

— Nou, meesmuilde een breedgeschouderde man, die eveneens tot de aanwezigen behoorde, de buit is het wachten wel waard geweest! En liefkozend schudde hij het vette sneeuwhoen zachtjes heen en weer, terwijl hij het met de goedkeurende blik van een ervaren kok keurde.

— Een smakelijk hapje, Mister Charles, voegde hij er met glunderend gelaat aan toe, terwijl zijn vingers het wild betastten om het daarna met ervaren hand kaal te plukken.

En geschaard om het practische kookstel dat een zeer vinnige warmte uitstraalde, en

de temperatuur in de tent op behoorlijk peil hield, begon het gezelschap zich voor te bereiden op een smakelijke lunch.

De vier aanwezigen toonden zich allen even bedrijvig en daar er voor enkele ogenblikken een leemte in het gesprek scheen te zijn gekomen, is de gelegenheid wel gunstig om de figuren een beetje van naderbij te bekijken. Zoals de lezers reeds zal hebben geraden, waren het niemand anders dan John Templar en zijn vrienden, Charles, Ophelia en James, die in het barre, woeste gebergte van Tibet hun tenten hadden opgeslagen.

Reeds meer dan vier dagen bevonden ze zich in dit ontoegankelijke gebied van Azië, de geheimzinnige en voor blanken absoluut verboden streek, waarover de Dalai-Lama de scepter voert. Wonderlijk zijn de verhalen, die een paar onversaagde ontdekkingsreizigers over Tibet aan de wereld hebben kond gedaan, dit wat betreft het tijdperk dat niet al te lang achter ons ligt, en toen het betreden van Tibet, zoals trouwens nu nog altijd, niet geoorloofd was.

Niet altijd echter is het land voor vreemdelingen afgesloten geweest en tot de achttiende eeuw waren het hoofdzakelijk terreinmoeilijkheden en het klimaat dit de toegang tot Lhassa, de hoofdstad, belemmerden. De eerste Europeanen, die betrouwbare berichten over hun tocht hebben nagelaten waren de ordebroeders Grueben en Dorville. In 1715 bezochten de Paters Jezuiten Desideri en Freyre de stad en in 1719 bouwde Horace de la Penna een kapel en een hospitaal voor de missie van de Capucijners, doch werd in 1740 verjaagd.

De eerste leek, die de hoofdstad van Tibet binnentrok was de Hollander Van der Putte, die er enkele jaren verbleef.

Van dan af, en dit tot 1811 schijnt geen

enkele vreemdeling de grenzen van Tibet te hebben overschreden.

Het was dat jaar dat Thomas Manning als eerste Engelsman tot in Lhassa kon doordringen en wel in het gevolg van een Chinese generaal, die hij in Pharidzong ontmoet had en medische diensten had bewezen. Een maand lang verbleef hij binnen de muren van Lhassa, doch toen kwam zijn leven in gevaar en moest hij vluchten langs dezelfde weg vanwaar hij gekomen was.

Eindelijk, als laatste van de rij, waren het in 1846 twee Franse paters Huc en Gabet, die er op hun beurt in slaagden de Tibetaanse hoofdstad te bereiken. Deze beide ordebroeders zijn de laatsten geweest, die tot aan de twintigste eeuw het verboden gebied wisten te betreden.

Van toen af werd iedere onderzoeker onverbiddeijk teruggestuurd en werd de verboden zone steeds groter.

De wegen over de Himalaya, sedert een halve eeuw ongeveer betrekkelijk gemakkelijk bereikbaar, werden als het ware hermetisch afgesloten door grensposten, die niet alleen de grens van Tibet blokkeren, maar zelfs elke toegangsweg vijftig kilometer in de omtrek.

Wel hebben nog enkele ontdekkingsreizigers sommige streken van Tibet kunnen bezoeken, waaronder Sven Hedin, de Engelsen Bacot, F. Kingdom Ward, Captain Baily en Edmund Candler. Doch geen van allen slaagden er in tot de hoofdstad door te dringen.

De enige in de jongste decennia, die erin gelukte Tibet te doorkruisen en tot in het hart der streek door te dringen, is Mevrouw Alexandra David-Neel, die van een vermomming gebruik maakte om haar doel te bereiken.

En nochtans was het niet de eerste maal dat de grote avonturier Tibet bezocht; reeds een tiental jaren geleden had het avontuur

hem eveneens daarheen gedreven en ternauwernood was hij, samen met Charles en James aan de dood kunnen ontsnappen. Reeds toen had hij zich kunnen vergewissen van de natuurlijke pracht en de woeste luster van het Tibetaanse Landschap, met als achtergrond in het verre, wazige verschiep, de met eeuwige sneeuw bekroonde, hemelhoge toppen van het Himalaya-gebergte.

Intussen waren jaren voorbijgegaan, jaren die mede tot de meest bewogene uit de loopbaan van de grote avonturier behoorden en waarin de jongste wereldoorlog een zeer grote rol had gespeeld.

Een kruiige geur verspreide zich plots in de tent, toen James het deksel van een der Flex-Sil kookpotten afnam.

— Een droom van een uitvinding! verbrak de reus vol bewondering de stilte. In minder dan een halfuur tijd is het sneeuwhoen geheel gaar geworden! En te denken, ging hij verder, dat we vroeger minstens drie uur hadden moeten wachten.

— Ik wist wel, zei de grote avonturier lachend, dat ik er goed aan deed onze kampeeruitrusting te moderniseren, ofschoon jij met hartzeer van het oude materiaal bent gescheiden, is het niet, James?

— Ik had inderdaad ongelijk, Sir, antwoordde de aangesprokene vergenoegd, U moet echter niet vergeten, Sir, dat er tegenwoordig veel boerenbedrog gepleegd wordt!

— Je drukt je tamelijk sterk uit, James, zei Templar lachend, doch ik moet toegeven dat er veel waarheid in je woorden schuilt. Wat echter deze nieuwerwetse kookpotten betreft, die zijn werkelijk volmaakt.

Intussen had Ophelia zich verdienstelijk gemaakt met het opzetten van een laag klaptafeltje, legde er een kleurige doek overheen en dekte de tafel. Met gekruiste benen, op de wijze der Oosterse volken, schaarden de vier vrijbuiters zich om de dis en deden het eetmaal dat door James werd geserveerd, alle eer aan.

Achtereenvolgens aten ze soep uit blik, vervolgens een voorgerecht met ansjovis en toast, waarna het sneeuwhoen volgde met hardgebakken scheepsbescuit. Het desert bestond uit ananas-compôte en een lekker kop thee besloot dit eenvoudige maal, dat in deze streek echter, waar de inboorlingen meestal slechts leven van inlandse thee met tsampa, soep van gedroogde brandnetels, brood van zuurdeeg en gedroogde vruchten, nog een Lucullus maaltijd genoemd kon worden.

Geheel bevredigd, zowel door de lunch als door de behagelijke warmte die in de tent heerste, maakten Templar, Charles en Ophelia het zich gemakkelijk, terwijl James zich buiten met het reinigen van het keukengerie bezig hield.

Onder de maaltijd was er slechts zeer weinig gesproken geworden, doch nu, bij het roken van een Egyptische sigaret, kwamen de tongen lossen.

Het was ditmaal Ophelia die het gesprek inleidde:

— Hé, wat knus, boys! Ik zou het zonde en jammer gevonden hebben als die burggraaf niet naar Tibet was gekomen! Ik verveelde me werkelijk dood aan de Riviëra, toen jullie telegram me kwam verlossen!

— Rond deze tijd van het jaar, nu de Lente begint is het daar toch werkelijk mooi, meende de grote avonturier, terwijl hij met peinzende blik in de korte steekvlam van het suizende vuurtje staarde.

— Het is inderdaad mooi, gaf Ophelia toe. Maar met al die idiote mensen om je heen die je steeds met hun flauwe complimentjes achtervolgen... Een massa met zichzelf ingenomen dwazen is het, die denkt dat rijkdom alleen volstaat. En met dat al vervelen ze niet alleen zichzelf, maar ook alle anderen! De vrouwen zijn er dom, zelfzuchtig, arrogant en vervelend en de mannen zijn ongeveer hetzelfde.

— Ik begrijp jou niet, Fee, zei Charles brommerig. Hoe kun je nu in godsnaam een onherbergzaam oord als Tibet verkiezen boven de beschaafde wereld?

— Dat zul je wel nooit begrijpen, Charles, plaagde Templar. En de reden hiervan is dat jij avonturier tegen wil en dank bent, terwijl miss Ophelia tot het ras der geboren vrijbuiters behoort!

— Ik begrijp niet waarom de burggraaf ons in dit avontuur moest betrekken, zei de jonge man strijdlustig, terwijl hij de spot van zijn vriend geheel negeerde. Waarom dopt Raoul de Savigny zijn eigen boontjes niet? Bij vroegere gelegenheden heeft hij ons niets dan last berokkend en nu roept hij onze hulp in!

— Vergeet niet, Charles, zei de grote avonturier bestraffend, dat we bij de jongste ontmoeting van de burggraaf in goede verstandhouding zijn gescheiden(1). En verder is het niet mijn gewoonte, iemand die mijn hulp inroept aan zijn lot over te laten!

De min of meer scherpe toon waarop de woorden werden uitgesproken, brachten een blos van schaamte op het gelaat van Charles.

— Je moet me niet verkeerd begrijpen, John, pleitte hij; het is allerminst mijn bedoeling jouw houding te criticeren. Ik vind echter dat de burggraaf zich beter tot de Engelse of Franse autoriteiten had kunnen wenden. Die hadden hem gemakkelijker uit de handen van de Tibetanen kunnen halen, dan wij het kunnen doen.

— Inderdaad! zei Templar spottend, en dan was de Savigny van de gevangenis te Lhasa verhuisd naar die van Old Baily te Londen of Saint Lazaire te Parijs! Of ben je misschien vergeten dat de burggraaf gezocht wordt wegens die geschiedenis met de First State Bank?

— En zijn beide medeplichtigen dan? vroeg de jonge man.

(1) Zie Nr. 16: De Overval op de First State Bank.

De grote avonturier haalde ongeduldig de schouders op:

— Waarschijnlijk is het trio uiteen gegaan om de politie gemakkelijker op een dwaalspoor te leiden. Hoe het echter ook zij, de burggraaf heeft op ons beroep gedaan en nog nooit in mijn loopbaan heeft iemand mij tevergeefs om hulp verzocht.

— En vergeet niet, Charles, voegde Ophelia er glimlachend aan toe, dat wij in de toekomst de hulp van de burggraaf ook nog wel eens nodig konden hebben!

— Dat is tenminste een logische uitleg, zei de jonge man. En het is inderdaad waar, dat de burggraaf zich moeilijk tot de politie of de Europese ambasades kon wenden. Laten we dan maar hopen dat Tibet ons niet noodlotig wordt!

— Zo hoor ik het liever, Charles, antwoordde de grote avonturier; het was trouwens reeds lang mijn wens mijn kennismaking met Tibet te hernieuwen en de brief van de burggraaf heeft mijn bezoek alleen een beetje verhaast.

Het enige wat ik niet begrijp, wierp de jonge man op, is de wijze waarop de burggraaf er in geslaagd is zijn brief aan jou bezorgd te krijgen.

— Daarover zullen we ons het hoofd maar niet breken, zei Templar. Tibet is het land van geheimzinnigheid, geheimen en schaduwen. Allen die Tibet ooit mocht doorkruisen, zijn het er over eens dat wonderlijke krachten en geheimzinnige gebeurtenissen de handelwijze der mensen beïnvloeden en beheersen. Een bekende Tibetaanse formule, die in alle meditatie van de lama's en hogere boedhistische priesters en tovenaars voorkomt, luidt immers: „Aum mani padme hoem” en betekent in een vrije vertaling: „dat men zich over niets mag verbazen dan over het goddelijke”; door welke handen de brief van de burggraaf gegaan is en op welke wijze hij de beschaafde wereld heeft bereikt

zullen we wel nooit te weten komen. Het is in ieder geval een feit dat hij wekenlang onderweg is geweest, zodat we er goed aan deden onmiddellijk te vertrekken.

— Maar waarom zijn we niet ineens doorgevlogen naar de hoofdstad, John? vroeg Charles. Niet alleen hadden we dan die lange dagmarsen niet hoeven te doen, maar tevens waren we minstens zes dagen vroeger gearriveerd.

— Het was om velerlei redenen niet mogelijk, Charles, antwoordde de grote avonturier. Lhasa naderen met een vliegtuig zou een zekere zelfmoord hebben betekend, want ongetwijfeld zouden de Tibetanen onze komst als een onheil hebben beschouwd. Het minste wat gebeurd zou zijn was de vernietiging van onze trotse „Hurricane” en dat zou een onoverkomelijke ramp geweest zijn. Het veiligste was dus bij nacht te dalen bij Kongboe en de vliegtuigmachine toe te vertrouwen aan de nagspa-lama, de priester-tovenaar, die ik bij mijn eerste bezoek aan Tibet het leven heb gered. Onder zijn hoede is de machine veiliger dan op het vliegveld te Croydon en we hebben tevens het voordeel dat we min of meer ongemerkt de hoofdstad zullen kunnen naderen. Loopt er iets mis, dan zal er toch nog altijd mogelijkheid zijn te paard naar Kongboe te vluchten, waar we zeker zijn onze vliegtuigmachine onbeschadigd terug te vinden.

De jonge man voelde dat er op de verklaring van zijn vriend bitter weinig viel af te dingen en dat de grote avonturier, zoals altijd, met de meest mogelijke voorzorg te werk ging.

Intussen was James weer binnengekomen en deelde mee dat hij de paarden gekluisterd had in een klein dal tussen de rotsen, waar ze beschermd zouden zijn tegen de snijdende nachtwind en konden grazen.

Allengs viel de schemering en de vier reizigers maakten aanstalten om zich ter

ruste te begeven, want reeds bij het kriecken van de dag, rond vier uur in de morgen, zou het kamp worden opgebroken.

James zei ook dat hij in de kleine tent, welke voor Miss Morgan bestemd was, het snel verwarmende accetyleenvuurtje had aangemaakt, zodat ze in haar met pels gevoerde slaapzak van de kou helemaal geen last zou hebben.

Plots, toen het meisje aanstalten maakte om de tent te verlaten en haar slaappleats te gaan opzoeken, klonk in de verte het luide gehinnik van paarden.

De grote avonturier keek met vragende blik naar Charles en vroeg:

— Zouden er soms wolven in de buurt zijn, Charles? Het lijkt net of onze paarden worden aangevallen.

— Onmogelijk, zei de jonge man beslist. Indien dit zo was, had ik er enig spoor van moeten merken en bovendien is de streek hier zo weinig wildrijk dat zelfs afgedwaalde wolven hier niet zouden toeven.

— In ieder geval, zei de grote avonturier, is er iets gaande en we moeten ons vergewissen of er geen onraad is. Het zou me niet verwonderen dat een der talrijke roversbenden die Tibet zo veelvuldig doorkruisen, het op onze paarden gemunt hebben!

Die laatste woorden van Templar waren voldoende om James een krachtige verwen-sing te doen uiten en naar zijn geweer in het wapenrek te doen grijpen. De grote avonturier en Charles volgden onmiddellijk zijn voorbeeld en ook Ophelia maakte zich vliegensvlug klaar.

De vier vrienden zouden echter geen gelegenheid krijgen om zich van de toestand der paarden te vergewissen, want nauwelijks hadden ze een dertigtal meters afgelegd, of enkele geweerkogels floten hen om de oren. Als door een veer bewogen verspreidde het groepje zich en zochten allen vliegensvlug dekking achter met sneeuw bedekte rots-

stenen of heuveltjes. Charles en Ophelia bevonden zich ongeveer een vijftal meters van elkaar, terwijl James en de grote avonturier een tiental meters verder stelling hadden gekozen.

Er heerste reeds een zeer sterke schemering, doch op het witte sneeuwtapijt tekende ieder voorwerp zich duidelijk af.

De vier belegerden hadden zich zodanig opgesteld, dat ze het kamp geheel beschermden, vermits de tenten tegen een steile rotswand in de luwte van een driehoekig dal waren opgesteld. Indien de rovers het kamp wilden bereiken, zouden ze eerst de verdedigers onder de voet moeten lopen, iets waarop ze klaarblijkelijk niet hadden gerekend.

Het hinneken echter van de paarden, die bij het naderen van de bende schuw waren geworden, hadden de verrassingsplannen der aanvallers voor een groot deel verijdeld. Tevens dienden ze, indien ze naderbij wilden komen, zich steeds bloot te stellen aan het vuur der belegerden, iets wat zeer gevaarlijk bleek bij schutters als Charles en de grote avonturier, terwijl ook James en Ophelia hun wapen niet zonder succes wisten te hanteren.

Het enige waaronder de drie mannen en de jonge vrouw vooral te lijden hadden was de kou die, ofschoon ze zeer warm waren aangekleed, hen tot op merg en been verkilde.

Te oordelen naar de vlug heen en weer schietende gedaanten op het witte veld voor hen, bestond de troep welke hen had aangevallen uit ongeveer een twintigtal man, die reeds tot op 2- à 300 meter waren genaderd. Een paar welgemikte schoten van Charles en Templar hadden reeds een tweetal aanvallers geheel buiten gevecht gesteld en ook James en Ophelia hadden met een berekend schot doel getroffen, te oordelen althans naar het vliegensvlug achterwaarts hinken van twee der bandieten.

Er bleven echter nog voldoende gewapende strijders over, om het de vier vrienden duchtig lastig te maken en de salvo's uit hun ouderwetse geweren, ofschoon niet zo vlug afgevuurd als uit de automatische wapens van Templar en zijn bondgenoten, kwamen wel zo gevaarlijk dicht in de buurt terecht, dat sneeuw en stukjes rotssteen rondom de hoofden der belegerden opstoven. Het feit dat twee der rovers onbeweeglijk in de sneeuw lagen uitgestrekt, en dood of minstens zwaargewond moesten zijn, scheen de moed der aanvallers niet in het minst te hebben geschaad. Met even grote ijver bleven ze hun wapens afschieten en af en toe trachtten een paar hunner met een snelle sprong de afstand tussen hen en de belegerden te bekorten.

Het leek er naar, of het de bedoeling was der bandieten, de belegering vol te houden tot de nacht geheel zou zijn gevallen en de duisternis hen zou toelaten hun slachtoffers te overrompelen.

De grote avonturier zag dit gevaar duidelijk in; niet alleen vreesde hij voor het nachtelijk duister, waardoor de bewegingen der aanvallers niet of nog heel moeilijk zouden zijn te volgen, maar tevens voorzag hij dat de koude hen binnen een paar uur geheel weerloos zou maken.

Reeds nu voelde hij zijn ledematen al eens gevoelloos worden en af en toe was hij verplicht zijn vingers krachtig te wrijven om de bloedsomloop te herstellen en de trekker van zijn geweer op het juiste ogenblik te kunnen overhalen.

Met gedempte stem bracht hij James op de hoogte van zijn vrees en maakte hem duidelijk dat op een of andere wijze aan de toestand een einde diende te worden gesteld. Ook Charles en Ophelia werden van de zaak in kennis gebracht en werden verzocht de instructies van Templar met de meeste nauwgezetheid uit te voeren.

Het plan dat Templar bliksemsnel had ontworpen, kon ongetwijfeld gewaagd worden genoemd, doch de grote avonturier rekende in de eerste plaats op de verrassende factor die het inhield en verder op zijn goed gesternte dat hem in zulke ogenblikken zelden of nooit verliet.

Wat Templar voorstond was inderdaad een waagstuk dat alleen bij grote koelbloedigheid en een grote dosis geluk, kans op slagen kon hebben. Er bleef de belegerden echter weinig keus, want ongetwijfeld zouden ze, eenmaal de nacht geheel gevallen, aan de overrompeling der rovers geen weerstand kunnen bieden en zonder pardon worden afgeslacht.

Templar kende inderdaad de absolute onverschilligheid der Tibetaanse rovers, waar het mensenlevens betrof en liever dan in hun kaart te spelen, door zich enkel te verdedigen, wou de grote avonturier zelf het offensief inzetten.

Dergelijke taktiek zouden de bandieten, die rekende op hun getalsterkte, ongetwijfeld niet in het minst kunnen voorzien en hierin schulde de kans voor de belegerden om hun aanvallers op de vlucht te drijven of te vernietigen.

Templar rekende meer op het eerste dan het laatste, want hij begreep heel goed, bijaldien de rovers zijn aanval zouden trotseren en stand zouden houden, het pleit voor hem en zijn vrienden zo goed als verloren kon worden beschouwd.

Daarom waren de instructies die hij aan zijn vrienden gaf, scherp en duidelijk en lieten geen plaats voor aarzeling of misvatting.

Het plan van de grote avonturier behelsde niet anders dan dat hij, samen met James, op de rovers zou instormen, terwijl Ophelia en Charles hun aanval zouden dekken. De jonge man en het meisje moesten een voortdurend vuur op de belegeraars

gaande houden, zodat die geen gelegenheid zouden vinden om beide mannen doeltreffend onder schot te nemen.

Het welslagen van de poging hing dus voor een groot deel van Charles en Ophelia af, want zij zouden minstens een drietal minuten een onafgebroken spervuur moeten onderhouden. Het geringste oponthoud in het vuren zou ongetwijfeld noodlottig zijn voor Templar of James of misschien wel voor allebei.

Toen ze met weinig woorden Templar dit plan hoorden uiteenzetten, werden beide jonge mensen lijkleek, doch ze beseften heel goed dat deze handelwijze de enige uitweg was. Met strak oopen geknepen lippen knikten ze naar de grote avonturier en James dat ze begrepen hadden en drukten het geveer nog iets vaster tegen de schouder.

Een schrill gefluit weerklonk uit de mond van Templar, die op hetzelfde oogenblik bliksemsnel naar voren rende, op de voet gevolgd door James.

Van hun kant openden Charles en Ophelia het vuur en het vlugge staccato der schoten en de regelmaat waarmee de salvo's elkaar opvolgden, deed denken aan het hameren van een machinegeweer.

De bende was door dit vlugge en naar hun mening geheel onbegrijpelijke optreden zo verrast, dat er een minuut voorbijging vooraleer ze zich de werkelijkheid realiseerden. Toen de rovers echter het hoofd ophieven en beide rennende mannen onder schot trachtten te krijgen, floten de kogels van Charles en Ophelia zo talrijk en gevaarlijk in hun buurt, dat ze onmiddellijk opnieuw wegdooken en geen kans vonden om te mikken.

Een paar der aanvallers, die meer stoutmoedig of misschien minder verstandig waren, namen James en zijn meester scherp op de korrel, doch vooraleer ze in staat waren de trekker over te halen, werden ze door

een kogel van Charles volkomen buiten gevecht gesteld.

Intussen waren Templar en James de rovers op nog geen vijftig meter genaderd en schoten op hun beurt in vlug tempo het magazijn van hun revolver leeg, dat twaalf kogels bevatte.

Dit laatste scheen de maat bij de rovers te doen overlopen, want in allerijl en zonder zich om de rondvliegende kogels te bekommeren, renden ze als door duivels achternagezeten naar het nabijgelegen dal, waar blijkbaar hun paarden waren achtergebleven. En om hen nog tot groter spoed aan te zetten, zonden Ophelia en Charles hen nog een extra-salvo achterna om zich vervolgens zo vlug mogelijk bij hun vrienden te voegen en samen met hen naar het dal te snellen.

Het korte oponthoud dat Templar en James zich echter hadden veroorloofd om hun vrienden op te wachten, hadden de rovers te baat genomen om spoorslag te verdwijnen. Nog voor de vier vrienden de rand van het dal hadden bereikt, hoorden ze het doffe dreunen van paardenhoeven en zagen ze de schimmen van een tiental ruiters, die in snelle draf achter een hoogoptorende rotsmassa verdwenen.

Toen James tot de ontdekking kwam dat de bandieten toch nog gelegenheid hadden gevonden de paarden der reizigers mee te nemen, slaakte hij een luide verwensing; de grote avonturier suste echter de woede van de reus met er op te wijzen op welke gelukkige manier ze aan een gewisse dood ontsnapt waren, iets wat James tenslotte heel vlug inzag. Wel bromde hij nog wat binnensmonds, maar zijn grootste woede was toch voorbij.

En terwijl Charles Ophelia naar haar tent bracht, inspecteerde de grote avonturier in gezelschap van James het strijdtonel.

Vijf rovers waren in de sneeuw achtergebleven, doch hen kon geen enkele hulp

meer baten. Allen waren dodelijk getroffen en vertoonden geen enkel teken van leven meer.

Het enige wat beide mannen te doen stond, was de lichamen naar een klein ravijn in de nabijheid overbrengen en met behulp van rotsblokken een soort graf boven de grond oprichten.

Toen dit werk van piëteit volvoerd was, begaven ze zich opnieuw naar het kamp waar Charles hen ongeduldig opwachtte. Er werd besloten dat de drie vrienden, en dat om elke eventuele verrassing te voorkomen, om beurten de wacht zouden betrekken. James werd als eerste aangeduid en de grote avonturier en Charles zochten hun respectievelijke slaapzakken op om een korte, doch welverdiende slaap te genieten.

Er gebeurde die nacht echter niets bijzonders meer en de rust in het kamp werd door niets meer verstoord. Alleen het fluiten van de wind langs de strakgespannen tentkoorden, was het enige, weemoedig klinkende geluid dat de stilte van de gigantische Tibetaanse nacht met zijn vreemde muziek verbrak.....

HOOFDSTUK II.

WAT ER TE LHASA TE ZIEN WAS EN WAT ER MET DE BURGGRAAF GEBEURDE.

Toen de ochtend daagde en het eerste grauwe daglicht doorbrak, zagen de reizigers dat het slecht weer was geworden. Een koude, ijzige wind drong door de kleren en de laag drijvende wolken voorspelden sneeuw. Voor zonsopgang nog, begon het te sneeuwen en James, een indrukwekkende figuur zoals hij in een deken was gehuld, ging er op uit om hout en droge mest te zoeken en maakte vervolgens een vuurtje aan. De warme thee verkwikten allen en nadat enkele droge beschuiten genuttigd waren,

begon het reeds te dagen. Op een wenk van Templar braken ze gezamenlijk het kamp op en begaven zich op weg, dieper het ontoegankelijke Tibet in. De morgenzon zette het landschap in een rose-achtig licht en deed de bitterste koude verdwijnen. De enkele eenzame sparren groeiden triomferend ten hemel en de kleine boompjes langs de weg verspreidden een bedwelmende geur.

Ophelia haalde met diepe teugen de zuivere lucht in.

— Het is hier betoverend mooi! riep ze uit. Ik zou bijna vergeten dat we ieder ogenblik opnieuw kunnen aangevallen worden door een of andere bende rovers!

— Dat gevoel heb ik ook, filosofeerde Charles verder. Dit is weer eens een bewijs dat de natuur alles biedt om het de mens aangenaam te maken, maar dat het de mens zelf is, die door oorlog, twisten en kleinzielige jaloezie de boel bederft!

— Hoe is het mogelijk! zuchtte John Templar, bij een dergelijke moeilijke beklimming nog zó romantisch te doen!

Inderdaad de weg was een steil, moeilijk rotspad geworden en hijgend bereikten ze de top.

Ophelia en Charles lieten zich doodop op een rotsblok neervallen en de jonge man zei zuchtend:

— Hier is het uitstekend om te blijven kamperen, John. Een echt gedroomd plekje....

— Om 's nachts dood te vriezen, onderbrak de grote avonturier zijn vriend. Je zou toch moeten weten, Charles, dat geen enkele Tibetaanse pelgrim het zou wagen om de nacht op een hoogte door te brengen, vanwege de lage temperatuur!

— Toch blijf ik hier een uurtje of wat uitblazen, John! Ik heb trouwens ook een vreselijke honger en ik zou onmogelijk verder kunnen.

— Mij best! antwoordde de grote avonturier.

En James begon onmiddellijk enkele doosjes ingeblikt vlees en beschuiten uit zijn enorme rugzak op te diepen en uit te delen.

Templar had plaats genomen op een vooruitspringend stuk rots en terwijl hij een droge beschuit opknabbelde, tuurde hij ingespannen door een grote verrekijker.

Hij stelde de kijker zuiver in en plots werden de schemerige verten zo dichtbij getrokken, dat geen enkel geheim uit het voor hem liggende dal nog verborgen bleef.

Eensklaps nam Templar de kijker voor zijn ogen weg en met ontroering in de stem zei hij:

— We zijn nu dicht bij ons doel! Ginds kan men reeds de sierlijke lijnen der gouden daken van Tsi Potala onderscheiden!

En met gestrekte arm wees hij in de richting waarnaar hij gekeken had.

De vier vrijbuiters schenen plots geen honger of vermoeidheid meer te voelen. Tsi Potala was immers in het zicht en dat was toch een soort voorpost van Lhassa! Daarvoor toch hadden ze reeds dagenlang koude, ontberingen en vermoeienissen getrotseerd en er zelfs hun leven voor gewaagd!

De reizigers liepen nu in versnelde pas. Het dal werd stilaan breder en breder. De bergen waren vroeger zeer waarschijnlijk dicht bebost geweest, doch daarvan was nu niets meer te bespeuren. Het was zeer warm geworden en de zon brandde ongenadig op het gelaat van de reizigers; Tsi Potala kwam steeds dichterbij en onafgebroken tuurden ze in de richting van de in de zon schitterende daken.

Stilzwijgend stapten ze verder, ieder bezig met zijn eigen gedachten, toen een dof paardengetrappel in de verte zich deed horen.

Bijna tegelijkertijd bleven de vier vrienden staan en Templar was de eerste, die het hoofd omwendde, zijn kijker aan de ogen bracht en trachtte te onderscheiden wat dit paardengetrappel te betekenen had.

Charles, die zag, dat zijn vriend iets bleker geworden was, vroeg op angstige toon:

— Wat is het, John? Rovers?

— Nee, nee, antwoordde de grote onbekende. Voor zover ik kan zien is het een gewapende troep soldaten.

— Soldaten! riep Ophelia uit. Kom, laat ons vlug dekking zoeken achter die rotsen daar.

En meteen zette het meisje het op een lopen. De drie mannen volgden haar en zodra ze achter de verschansing waren, namen ze hun wapens en hielden deze voor een gevecht gereed.

Templar keek nog steeds door zijn kijker en na enkele minuten bevestigde hij zijn vermoeden.

— Ja, zei hij, het zijn inderdaad soldaten. Ik zie aan de wijze waarop ze in het zadel zitten, dat ze door Engelse officieren te Gyantse worden gedrield. Ze zijn gewapend met geweren van verouderd model, en zouden tegen een Westerse legermacht niet opgewassen zijn. Alleen de ongeorganiseerde roversbenden kunnen ze ontzag inboezemen, maar verder gaat hun invloed dan ook niet.

— Maar wat zouden ze hier uitvoeren? vroeg Charles.

— Waarschijnlijk heeft een of andere pelgrim of boer ons gesignaleerd en hebben ze ons in het oog gekregen. In ieder geval, ze komen onze richting uit, antwoordde de grote avonturier.

De troep ruiters was nu reeds tot op een honderdtal meters genaderd en de reizigers konden natuurlijk de lange witte en rode kleren der soldaten onderscheiden.

Een der soldaten, waarschijnlijk de aanvoerder, reed voorop en naderde het rotsblok, waarachter de vier avonturiers zich schuilhielden. Charles legde aan en wilde vuren, doch zijn oudere vriend legde zijn hand op zijn arm en zei:

— Wacht nog even, Charles. We weten

niet welke hun bedoelingen zijn en het is niet nodig nutteloos bloed te vergieten.

— Kijk es, Sir! riep James plotseling uit, ik geloof dat ze wel met honderd man zijn.

— Ja, James, ik heb ook reeds opgemerkt dat ze, wat hun aantal betreft, de bovenhand hebben. We zullen trachten ze aan het schrikken te maken, zodat ze misschien op de vlucht gaan. Onthoudt echter één ding, en dit geldt ook voor jullie, Charles en Ophelia, er mogen geen doden vallen!

De ruiters waren nu nog slechts een tiental meters verwijderd en na een ruw bevel van hun aanvoerder, maakten ze halt, na zich in een halve cirkel rondom het rotsblok te hebben opgesteld. De aanvoerder kwam nog enkele meters dichterbij en riep de omsingelden iets toe.

— Hij verzoekt ons met hem mee te gaan, vertaalde Templar voor zijn lotgenoten.

— Hij komt in opdracht van de Daila Lama.

— En we gaan natuurlijk niet meel antwoordde Charles en als om zijn antwoord kracht bij te zetten, schoot hij in de lucht. Dit had tot gevolg dat er beweging ontstond tussen de soldaten. Ze verdeelden zich in kleine groepjes, legden hun geweren aan en begonnen in de richting van de belegerden te vuren.

De vier avonturiers schoten terug, maar droegen er zorg voor dat ze niemand dodelijk verwonden. Gedurende enkele tientallen minuten bleef de strijd onbeslist. Enkele Tibetaanse soldaten, die licht gewond waren, hadden het strijdperk verlaten.

Toch scheen het nu of er enige verwarring gekomen was onder de soldaten, die waarschijnlijk door het aanhoudend vuren van Templar en zijn vrienden van hun stuk gebracht werden.

— Ik geloof dat ze wijken! juichte Charles.

— Kijk, kijk! riep Ophelia uit, er slaan er al een heel deel op de vlucht! We hebben gewonnen, hoera!

— Roep niet te vlug, Ophelia! waarschuwde John Templar, terwijl hij, ondanks de kogels van de aanvaller hem om de oren floten, zijn hoofd boven het rotsblok uitstak, om even poolhoogte te nemen van de situatie. Hij trok zijn hoofd echter onmiddellijk terug en zei:

— Hou maar op met vuren, er komt ginder een versterking aan van wel vijftig man. We moeten er niet meer aan denken de soldaten op de vlucht te kunnen drijven en er blijft ons dus niets anders meer over dan ons over te geven.

— Overgeven Sir?

James keek zijn meester geschrokken aan.

— Moeten wij ons aan die schooiers onderwerpen, Sir? Dát nooit of te nimmer! Als het nu nog echte soldaten waren, maar nu!

De reus keek de grote avonturier met een bijna smekende blik aan. Het ging zijn begripsvermogen te boven. Zijn meester, de onovertrefbare, onoverwinnelijke John Templar, zich aan zulk een troep haveloze schooiers zou moeten onderwerpen.

— Nee, dát nooit, Sir. Dan vecht ik liever tot de laatste kogel en laat mij daarna afmaken.

— Kom, kom, James, trachtte de grote onbekende zijn trouwe dienaar en vriend te kalmeren. Het heeft helemaal geen zin nog verder te vechten en bloed te vergieten. We zouden er onszelf alleen schade mede berokkenen. De Daila Lama, in wiens opdracht die soldaten handelen, kan ons wel een tijdje gevangen houden, maar ergere dingen kan ik toch niet voorzien. Het enige jammere is dat we dan niet in onze opdracht zouden slagen. Maar..... zover zijn we nog niet!

James bromde nog enkele onverstaanbare woorden, maar zoals altijd gaf hij zich ook nu gewonnen.

Ondertussen was de versterking genaderd en de andere soldaten, die door dit feit nieuwe moed hadden gekregen, begonnen zich weer op te stellen.

John Templar haalde een witte zakdoek te voorschijn, bond deze aan een tak en hief de geïmproviseerde witte vlag boven de rotsblok uit.

De geweren van de aanvallers gingen weer de laagte in en de aanvoerder trad naar voren, de vier overwonnenen tegemoet, die, de handen in de hoogte, te voorschijn traden. Op een wenk van de aanvoerder traden onmiddellijk een tiental soldaten naar voren en omringden de gevangenen. Alleen James keek de Tibetaanse krijgslieden met woeste blikken aan, want hij kon zich slechts moeilijk schikken in het feit dat ze de nederlaag geleden hadden.

De aanvoerder, die uit het feit dat Templar de witte vlag droeg, opmaakte, dat deze de leider was, wendde zich tot de grote onbekende en beval de blanken hem en de soldaten te volgen.

— Waarheen worden wij gevoerd? vroeg Templar.

Het enige dat hij ten antwoord kreeg was:

— Naar Lhasa.

*
**

Lhasa is de hoofdstad van Tibet. Die belangrijke plaats is in een uitgestrekt dal gebouwd en ligt op de rechteroever van de Kyi, terwijl de horizon beheerst wordt door indrukwekkende bergketenen. De paleizen en tempels van de stad, die bijna uitsluitend versierd zijn met goud, zilver en edelgesteenten, doen denken aan een of ander Oosters sprookje. Winkelstraten of gewone open uitstallingen kent Lhasa niet. De eertijds bloeiende handel met China is ongeveer geheel vernietigd en op de markt treft men enkel zeer slecht en lelijk materiaal. Naar deze stad was het, dat de vier gevangenen gevoerd werden. Het was er zeer druk en Templar, die op de hoogte was met de gebruiken en zeden van de Tibetaanse bevolking, deelde aan zijn vrienden mede:

— Ieder jaar wordt in Lhasa het feest van de volle maan gevierd, en vandaag is het net die dag.

— Is het een echt feest? vroeg Ophelia nieuwsgierig.

— Voor onze Westerse begrippen is het erg vreemd, Ophelia, maar het is zelfs voor ons zéér interessant. Er worden karkassen van licht hout, vier of vijf meter hoog, overdekt met versieringen van gekleurde boter, ook goden, dieren en mensen, vervaardigd van gekleurde boter, worden er aan bevestigd. Honderden zulke torma's (torens) staan in de parkor (straten waarlangs de pelgrims-optochten gaan). Het feest van de botertorens van Lhasa is in geheel Tibet beroemd.

In de Parkor stond reeds een groot aantal mensen te wachten, waarschijnlijk op de komst van de Dalai-Lama, die de torens inspecteren zou. Troepen dokpa's (herders), kerels als reuzen, hielden elkaar bij de handen vast en vormden een ondoordringbaar cordon. De gevangenen en hun bewakers, die geen doorgang konden krijgen, waren verplicht zich bij de toeschouwers aan te sluiten en te wachten.

Naarmate het ogenblik van de komst van de opperpriester naderde, werd de menigte meer en meer opgewonden. Politieagenten bedienden zich van hun zwepen en lange stokken en ranselden zonder enige reden er op los op iedereen die toevallig in hun bereik kwam. Eindelijk werd de komst van de Dalai-Lama aangekondigd en de spanning steeg ten top. De verwarring en het lawaai namen toe en de dokpa's werden woester en woester.

Dan verscheen de Dalai-Lama.

Hij werd gedragen in een Chinese draagstoel, bedekt met geel-zijden brocaat en was omringd door zijn opperbevelhebber en vele hoogwaardigheidsbekleders.

Een afdeling infanterie besloot de optocht. De stafmuziek speelde tot grote verwondering van Templar en zijn vrienden.....

Engelse music-hall wijsjes! Plots werd een machtig vuurwerk afgestoken, dat schitterende, betoverende glanzen afwierp op de optocht.

En na de Dalai-Lama volgden nog edelen, voorafgegaan door dienaren met Chinese lampions, dames van stand omringd door haar gediensstigen, kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders met hun monniken, de vertegenwoordiger van de Maharadja en vele anderen: edelen, kooplui, adel, allen uitgedost in feestkledij, lachend, vrolijk, in een ware feeststemming.

Nadat de optocht beëindigd was, werden de gevangenen door de soldaten vooruitgestuurd in de richting van de tempel van de Dalai-Lama, waarheen deze zich begeven had.

**
**

Troosteloos en grijs drong de morgenschemering in de kleine cel, waar John Templar, Charles en James opgesloten waren. Alhoewel de toekomst voor hen een raadsel was en geen van allen wist welke offers dit avontuur zou kunnen eisen, toch hadden de drie mannen een zware, droomloze slaap geslapen, zodanig had de tocht naar hun gevangenis hun vermoeid. Een zwijgzame Tibetaan had hun de vorige nacht wat tsampa (meel gemaakt van geroosterde gerst, het hoofdvoedsel van Tibet) voorgezet en verder waren ze door niemand verontrust geworden. Nog een poosje hadden ze van gedachten gewisseld over het feit dat Miss Morgan ergens anders ondergebracht was, en het had de grote onbekende heel wat moeite gekost om zijn jongere vriend gerust te stellen. Het was dan ook Charles geweest die het langst had wakker gelegen en zich duizend en één zorgen in het hoofd gehaald had betreffende het lot van Ophelia. Maar tenslotte had de natuur haar rechten doen gelden en was hij eveneens in slaap gevallen.

Zodra het eerste licht in de cel binnendrong, was Charles de eerste die ontwaakte

en naar de kleine, getraliede opening liep, waardoor een zwak lichtschijnsel naar binnen viel. Tot zijn grote verwondering bemerkte de jonge man dat de cel zich niet in een kelder bevond. De vorige nacht hadden ze wel vele trappen afgedaald en daarom hadden de vrienden in die mening verkeerd. De tempel echter was gebouwd op de helling van een berg en de cel bevond zich hoogstwaarschijnlijk op een der onderste verdiepingen van de tempel. Voor zover Charles kon zien zag hij schitterende gebouwen in wit, rood en goud mozaïek, gouden daken en met wimpels versierde terrassen.

De beide anderen waren nu ook wakker geworden en evenals Charles, begaven ook zij zich naar de opening om de omgeving te verkennen.

— Kijk's hoe mooi die koperen daken! riep James uit, die onder de indruk was van die grootse aanblik.

— Koperen daken?

John Templar keek de reus even meewarig aan.

— Nee, James, het zijn geen koperen, maar zuiver gouden daken hier in Tibet!

— Goud? Nee, Sir, nu bent U aan het spotten. Gouden daken! Dat geloof ik niet. En dan zijn die anderen daarginds zeker van zilver in plaats van zink?

— Jazeker, James. Die anderen zijn van zilver!

— Tjonge, tjonge, was al wat de chauffeur kon uitbrengen. Nou, Sir, dan wil ik wel een dakpan als souvenir mee naar huis nemen. John Templar glimlachte; hij wilde nog iets antwoordde, maar hij gaf zijn beide vrienden plots een wenk dat hij iets hoorde. En inderdaad hoorden ze voetstappen, die naderbij kwamen.

Na enkele ogenblikken werd een kleine deur geopend en trad een lama-priester binnen. Hij was een oude man, gehuld in een ruim gedrapeerd gewaad. De taal, die hij

sprak, was waarschijnlijk een oud dialect, want Templar verstond niets van al wat hij hij zei. Uit zijn gebaren konden ze echter opmaken dat hij gekomen was om hen te halen en dat de gevangenen hem moesten volgen. Stilzweigend en omringd door enkele soldaten, volgden ze de lama door het net van brede lanen, tuinen en pleinen, waaromheen zich verschillende gehoor- en vergaderzalen, colleges, paleizen bevonden.

Er wordt steeds veel critiek uitgeoefend op de inrichting van de Tibetaanse kloosters en nochtans bieden ze een uitstekend home voor de studenten en filosofen. In het klooster leeft iedere lama op zichzelf in een eigen woning, die hij zelf en op eigen kosten heeft gebouwd. Die woningen kan hij aan een van zijn leerlingen overlaten. Lama's, die te arm zijn om zich een huisvesting aan te schaffen, huren een vertrek in het woongebouw van een of ander collega. Ze krijgen gratis kost en inwoning en dit in ruil voor sommige diensten naar gelang hun capaciteiten.

Toen ze door de tempel zelf geleid werden zagen ze talrijke beelden, die goden of overleden heilige lama's voorstelden. Die vertrekken kregen geen licht van buiten en de beelden werden verlicht door lampen. Tussen die levenloze beelden wandelden vele pelgrims en soms was het zeer moeilijk om een levende van een beeld te onderscheiden.

Nadat ze zo verschillende zalen waren doorgewandeld, werden ze tenslotte in een ruim, helderverlicht vertrek binnengeleid, waar zich een rijkelijk versierde troon bevond. Daarop bevond zich een man van middelmatige leeftijd, wiens scherpe, intelligente gelaatstreken een asceet en een denker verrieden. Hij was gehuld in een schitterend rood zijden brocaat gewaad.

— Wie zou het zijn? vroeg Charles fluisterend en geheel onder de indruk, aan zijn vriend.

— Ik veronderstel dat het de Groot-

Lama (1) is, Charles, antwoordde John Templar evenes op gedempte toon. Ik ben benieuwd hoe het hier voor ons zal aflopen!

Charles wilde zijn vriend nog iets vragen, doch de priester op de troon wenkte de drie gevangenen naderbij te komen, 'n bevel waar de drie mannen onmiddellijk gehoor gaven. Toen ze zich op enkele meters afstand bevonden, richtte de Groot-Lama het woord tot de drie avonturiers.

— Vreemdelingen, gij blanke mannen, weet gij niet dat het U tot in 1950 verboden is in Tibet door te dringen en weet gij dat het schenden van die bepalingen U het leven kan kosten? Weet gij niet dat het doordringen van vreemdelingen in Lhasa grote onheilen voor de Dalai-Lama tot gevolg kan hebben?

De grote avonturier, de enige die de woorden verstaan had, antwoordde op zeer eerbiedige toon:

— Edele Groot-lama, wij, uw zeer nederige dienaars, wisten wel dat het doordringen tot uw gebieden ten strengste verboden is aan vreemdelingen.

— Weet gij, vreemdeling, vervolgde de Groot-lama zijn acte van beschuldiging, weet gij dat gij tegen onze soldaten hebt gevochten en er verscheidene hebt verwond?

John Templar boog deemoedig het hoofd, want tegen die beschuldiging kon hij geen verdediging aanvoeren. Die nederige houding echter scheen de Groot-lama te bevalen, want op iets minder scherpe toon ging hij verder:

— Gij hebt echter de gewonde soldaten op degelijke wijze verpleegd, zodat er geen enkele aan de opgelopen verwondingen bezwiken is.

— Het doet ons zeer groot genoegen, o edele Groot-lama, antwoordde de grote on-

(1) Lama = priester

Groot-lama = overste van de priesters

Dalai-lama = oefent in Tibet dezelfde functie uit als Z.H. de Paus bij de R.K.

bekende, want het was niet onze bedoeling uwe soldaten dodelijk te treffen.

— Dat is dan ook de reden, vreemdeling, dat gij kans hebt aan de doodstraf te ontkomen.

De grote onbekende maakte een hoofse buiging om de Groot-lama voor het verlenen van genade te danken en zijn beide vrienden, alhoewel ze niet goed begrepen wat het alles te beduiden had, volgden het voorbeeld van Templar.

— Nu vertel me wie gij zijt, waarvan gij komt en waarom gij tot hier zijt doorgedrongen? vroeg de Groot-lama.

Daarop begon de avonturier een omstandig verhaal te doen van de brief, die hem op zo geheimzinnige wijze was toegezonden het besluit dat hij en zijn vrienden genomen hadden om de burggraaf uit zijn netelige positie te redden. Voorzichtigheidshalve verzweeg Templar de wijze waarop ze te Tibet geland waren met hun vliegtuig, want hij wilde de Groot-lama liever in de waan laten dat ze de gewone reisroute gevolgd hadden. De priester had aandachtig naar het verhaal geluisterd en tenslotte vroeg hij:

— Waart gij, vreemdeling een vriend van onze gevangene?

Templar dacht enige ogenblikken na. Dan zei hij:

— Nee, edele heer, wij waren zijn vriend niet.

— Waarom zijt gij hem dan ter hulp gekomen?

— Omdat hij, evenals wij, een Europeaan is, edele lama, en hij mij een brief geschreven heeft. Wat kon ik anders doen dan hem helpen?

— Waarom wendt gij u niet tot de Engelse autoriteiten, vreemdeling?

— Wij wensten iedere wrijving tussen uw geëerde staat en de onze te vermijden, edele heer! antwoordde Templar.

— Het is voor u allen een geluk dat u

geen vrienden bent van die man. Het vertrouwen van de Dalai-Lama op schandelijke wijze te hebben misbruikt, is hij ontvlucht, met een deel der heilige sieraden. Wee hem zo onze soldaten hem terugvinden!! Gij, vreemdelingen, zult in een ander vertrek ondergebracht worden; de vrouw die u vergezelde zal een aangrenzende kamer betrekken en binnen enkele dagen zult u de eer hebben voor de Dalai-Lama te mogen verschijnen, die nu ernstig ziek is, maar dank zij onze vurige gebeden, binnen enkele dagen wel hersteld zal zijn.

Na deze woorden wenkte de Groot-Lama met de hand, wat zo veel te betekenen had dat het onderhoud geëindigd was en onder geleide van soldaten werden de drie gevangenen weggevoerd.

**

Tot grote verwondering van de drie vrienden werden ze niet teruggelid naar hun vorige verblijfplaats, de kleine, ongezellige cel, maar werden ze ondergebracht in een ruim, goed bemeubeld vertrek, waar een eenvoudig, doch smakelijk maal te wachten stond.

— Tibet of het land der onmogelijkheden! declameerde de grote avonturier glimlachend. We worden behandeld als prinses uit een sprookje van Duizend en één Nacht!

— Ik vind er niets prinselijks aan, John! zei Charles met een diepe zucht. We zijn aan de genade overgeleverd van dit onbeschaafde volk; ik hoop dat Ophelia vlug haar kamer naast de onze zal betrekken en verwens het ogenblik dat we ons hoofd in dit wespennest gestoken hebben om die schurk van een de Savigny te redden!

— Charles, nu overdrijf je toch wat! Ten eerste zijn de Tibetanen niet zo onbeschaafd als jij wel denkt en sommige Europese volkeren kunnen nog heel wat van hen leren op het gebied van kunst, filosofie en misschien ook wel van levenswijze; ten tweede

zal Ophelia wel vlug opdagen, en ten derde heeft onze vriend de Savigny enkel van de gelegenheid gebruik gemaakt. Hij kon trouwens niet weten dat de brief, die hij waarschijnlijk in uiterste nood aan mij gericht heeft, ooit in mijn handen zou terechtkomen! Kom, Charles, denk niet aan wat morgen komen zal, geniet van het degelijke maal dat onze vrienden de lama's voor ons klaar hebben gezet en tracht te zijn zoals zij: onverschillig voor alle uiterlijkheden!

HOOFDSTUK III.

WAARIN DE BURGGRAAF VAN HOVELING TOT TER DOOD VEROORDEELDE VERKEERT, EN JOHN TEMPLAR ZICH ALS „MEDICIJNMAN” UITGEEFT.

Het wordt stilaan tijd om even uit te zien naar de burggraaf die, zoals men reeds heeft vernomen, er in geslaagd was uit Lhassa te ontsnappen.

Het was inderdaad een feit dat Raoul de Savigny, nadat hij zijn geslaagde overval op de First State Bank tot een goed einde had gebracht en met de hulp van Templar er in gelukt was aan de politie te ontkomen, voor enkele tijd uit de bewoonde wereld had willen verdwijnen.

Zijn beide bondgenoten, die hem bij al zijn karweitjes behulpzaam waren, had hij opdracht gegeven voor enkele maanden in een der zuidelijke Staten van Amerika onder te duiken.

Hijzelf was, met behulp van een vals pasport naar Brits Indië vertrokken, doch de troebele toestand aldaar in verband met het opheffen van het Britse mandaat, had hem doen besluiten de wijk te nemen naar Tibet.

Op de hoogte van de Tibetaanse taal die hij, naast talrijke andere, vloeiend sprak, rekende hij er op in een van de bekende

Boedhistische kloosters wel voor enkele maanden onderdak te kunnen vinden, vooral daar het hem niet aan geld ontbrak.

De burggraaf was echter uit het oog verloren, dat enkele maanden geleden door de Tibetaanse autoriteiten het bevel was uitgevaardigd dat onder geen enkele omstandigheid vreemdelingen zich binnen de grenzen van Tibet mochten ophouden.

Volgens voorspellingen immers van Tibetaanse hogepriesters, zou een onbekend gevaar de Dalai-Lama bedreigen en dat tot 1951. Het enige middel om dat gevaar te keren was, volgens dezelfden, alle vreemdelingen uit Tibet te verwijderen en de grenzen nog scherper te bewaken dan tot nu toe gebeurde.

De burggraaf had dus wel een heel ongelukkig ogenblik uitgekozen, want werd elke vreemdeling uit Tibet tot dan toe streng geweerd, nu echter verkeerde het leven van elke ongewenste bezoeker in onmiddellijk doodsgevaar. De Tibetanen zouden niet langer de ongewensten over de grens zetten, maar hadden opdracht iedere vreemdeling gevangen te nemen en bij de minste tegenstand te doden.

Zo was het begrijpelijk dat de burggraaf niet dan na veel moeite en het betalen van grote sommen, een paar gidsen bereid vond hem over de grens van de verboden streek te smokkelen en hem een dertigtal kilometers in het binnenland te vergezellen. Daarna maakten zijn reisgenoten ijlings rechtsomkeert, zonder in te gaan op de vorstelijke aanbiedingen welke de Savigny hen deed, indien ze hem verder zouden begeleiden.

De weigering van zijn gidsen was een streep door de rekening van de burggraaf, die gedacht had, als eenmaal de mannen hem een eind over de grens hadden gebracht ze hem wel verder gezelschap zouden houden, wanneer hij hun een klein fortuintje aan-

bood. De gidsen bevreesd voor hun leven, weigerden echter categoriek en lieten de vreemdeling hals over kop in de steek.

De positie waarin de burggraaf zich op die wijze bevond, was bijna hachelijk te noemen; geheel en uitsluitend op zichzelf aangewezen, zonder enige vervoermiddel en volkomen van de beschaafde wereld geïsoleerd, wachtte de burggraaf een voetreis van enkele weken vooraleer hij het zich gestelde doel, namelijk het Boedhistenklooster van Dzongpa zou kunnen bereiken.

Koppig en avontuurlijk aangelegd, weigerde de burggraaf van de gewaagde onderneming af te zien, liet een groot deel van zijn bagage en proviand achter, vermits hij onmogelijk alles kon meenemen en vatte moedig zijn tocht aan, beladen met een kleine tent, geweer en patroongordels, droge beschuit, thee, suiker, enkele bussen ingeblikte groente en fruit, onontbeerlijke geneesmiddelen en een kleine kookpot!

Hij zou echter slecht enkele dagmarsen op zijn eentje hoeven af te leggen, want zijn voormalige gidsen, er op uit in een goed blaadje te komen bij de Tibetaanse autoriteiten, hadden deze van de aanwezigheid van de burggraaf op het Tibetaanse grondgebied op de hoogte gebracht.

En zo gebeurde het, dat de Savigny, na nog een hondertal kilometers in het verboden gebied te zijn doorgedrongen, door een talrijke troep gewapende soldaten van de Dalai-Lama werd gevangen genomen en naar Lhasa overgebracht.

Toen echter, bij zijn ondervraging te Lhasa door de groot-Lama van het paleis van de Dalai-Lama, de burggraaf zoveel bliken gaf van kennis der Boedhistische leer, werd de misdaad van zijn onwettige aanwezigheid reeds niet meer zo hoog aangeslagen. De burggraaf kreeg een verblijfplaats toegewezen in een klooster van de laagste graad, met opdracht binnen de

muren te blijven op straf van opsluiting in een cel.

Spoedig had de Savigny vriendschap aangeknoopt met de lama's van lagere rang en even spoedig daarop ook met de grootlama van het klooster zelf. De grote beminnelijkheid die de burggraaf als rasechte Fransman ten toon spreidde, deed hem het volle vertrouwen van de groot-Lama winnen, zodat deze tenslotte bereid was de brief, welke de burggraaf aan Templar had gericht, te doen bezorgen.

Had de Savigny kunnen voorzien, dat zijn gevangenschap tussen de muren van het klooster een paar weken daarna zou eindigen en hij deel zou uitmaken van de hofhouding van de Dalai-Lama, dan zou hij nimmer aan Templar hebben geschreven om hulp.

De burggraaf had echter een dergelijk gunstig verloop der situatie niet kunnen voorzien en toen, na wekenlang wachten, geen levensteken van Templar of zijn vrienden te bespeuren viel, was hij er haast zeker van dat de grote avonturier ofwel de brief niet had ontvangen, ofwel zich om het lot van de schrijver niet bekommerde.

Op het ogenblik dat de burggraaf deze opmerking bij zichzelf maakte, was hij niet langer een gevangene tussen kloostermuren, maar bekleedde hij als „aangenomen raadgever” zoals zulks heette, een zeer voorname plaats in het gevolg van de Dalai-Lama.

Het was nochtans een bespottelijk toeval, dat de burggraaf hierbij had gediend. Om zijn verveling te verdrijven tijdens de uren dat de Boedhistische priesters zich aan het gebed of groter geestelijke concentratie overleverden, was de burggraaf begonnen met het schrijven van verzen in het Tibetaans. De Savigny had een zekere litteraire vorming, was niet onbegaafd in het artistieke en beschikte over een gemakkelijk aanpassingsvermogen.

In verveling begonnen, vond hij weldra

genoegen in zijn liefhebberij en legde er zich op toe, de algemene kennis die hij van het Boedhisme bezat, onder woorden te brengen.

Toen hij met dit werk reeds ettelijke dagen bezig was, had hij op een gegeven ogenblik de groot-Lama van het klooster op een voorlezing van zijn dichterlijke ontboezeming vergast. Deze luisterde eerst opgetogen, daarna belangstellend en tenslotte geheel onder de indruk en enthousiast. Hij vroeg om een afschrift te mogen maken van het epistel dat dertig lange bladzijden besloeg en lachend had de burggraaf dit toegestaan. Enkele dagen later echter, werd de Savigny bij de groot-Lama van het paleis ontboden en bleek het dat deze een copie van zijn werk had ontvangen.

Alles was toen even snel gegaan: de burggraaf had met de Dalai-Lama kennis gemaakt, eerst op de gebruikelijke eerbiedig-officiële wijze, later meer officieus en vertrouwelijker.

Zo was de ster van de burggraaf, plots helder aan de Tibetaanse paleishemel verschenen, enkele weken in volle glans en luister geschitterd, tot de gebruikelijke intriges tegen hem begonnen waren door afgunstige leden der hofkliek. En even vlug als de burggraaf een vooraanstaande en bevoorrechte positie had verworven, even vlug ook verloor hij zijn voorrechten, iets wat niet alleen aan het hof van Tibet mogelijk is, maar zich ook dagelijks bij andere personen in het politieke leven der z.g. beschaafde volkeren voordoet.

Hoe het ook zij, de Savigny kon zich nog slechts redden, door een voorstel te accepteren, dat hem door de groot-lama van het paleis, die de hem sympathieke burggraaf wou redden, aan de hand werd gedaan.

Het voorstel kwam hierop neer, dat de Savigny, bij het in voorbereiding zijnde, jaarlijkse feest der verzoening en vrijmaking, de rol van „zondebok” op zich zou nemen.

Aanvankelijk weigerde de burggraaf zich voor een dergelijke rol te lenen, maar tenslotte, toen hij steeds meer en meer vijandigheid om zich heen voelde, nam hij met bezwaard hart, met het voorstel genoegen.

In weinige woorden uitgelegd, bestond de taak van de z.g. „zondebok” er in, alle tegen Boedha en diens leer gepleegde euvel-daden en zonden van het gehele Tibetaanse volk, figuurlijk op zich te nemen. Als hoogtepunt van de ceremonie glod, de uitdrijving van de „zondebok” uit Lhassa, waarbij alle zonden door hem werden meegenomen naar de onherbergzame rotsgebergte of naar de naaste woestijn. Het leven van zulk 'n „zondebok” was onschendbaar en de bedoe-ling van de groot-Lama was dan ook geweest, de burggraaf te redden en hem toe te laten Lhassa en vervolgens Tibet ongehinderd te verlaten.

Immers, overal waar de burggraaf als „zondebok” zou verschijnen en dat in geheel Tibet, zou elke inwoner, tot zelfs de rovers toe, hem van spijs, drank en hulp voorzien. Want de „zondebok” had ook de macht vervloekingen uit te spreken, die door elke Tibetaan en dat van hoog tot laag, ongemeen gevreesd werden.

Toen dan de bewuste dag was aangebroken, was de burggraaf in de jaarlijkse optocht verschenen, in de gedaante van de „zondebok” en was hij tenslotte aan het einde van de ceremonie uit de stad verjaagd. Buiten de stadsgrenzen wachtte hem twee gezadelde paarden, die hem moesten toelaten zo vlug mogelijk met de „zonden” te verdwijnen.

De Savigny maakte gretig gebruik van deze gelegenheid, want hij had er alle reden toe om de afstand tussen hem en Lhassa zo groot mogelijk te maken.

Gekwetst door de wijze waarop hij zijn vrijheid en leven moest afkopen en verbit-terd door de hatelijke houding van een groot

deel der Tibetaanse hovelingen, had de burggraaf zich voorgenomen, om al de geleden vernederingen te wreken en zich er ook voor schadeloos te stellen.

Gebruik makende van de verwarring en de opwinding, die het jaarlijkse feest van Lhasa meebracht en hierbij geholpen door de vrije toegang die hij nog steeds in het paleis genoot, had hij weten door te dringen in de relikwiekamer en had daaruit een belangrijk deel van de heilige sieraden van de Dalai-Lama en diens opperpriesters ontvreemd. Er waren bij de buit die hij wist te bemachtigen, zware gouden kettingen met grote briljanten versierd, parelsnoeren van bijna niet te schatten waarde, alsmede armbanden en ringen die alleen reeds vanwege hun herkomst, fantastische waarde hadden.

En dat de wraak van de burggraaf wel degelijk doel had getroffen, bleek uit de verslagenheid, die bij de ontdekking van de diefstal, in het paleis heerste. Onmiddellijk, nadat bij een kort onderzoek de schuld van de Savigny duidelijk was vastgesteld, werden naar alle richtingen gewapende troepen uitgestuurd, uitgerust met de vlugste paarden; de opdracht luidde, dat de onverlaat, die zich had durven te vergrijpen aan de geheiligde voorwerpen van de Dalai-Lama, dood of levend moest worden teruggebracht.

De soldaten die Templar en zijn vrienden gevangen hadden genomen behoorden eveneens tot de uitgezonden troepen, die tot taak hadden de streek steen voor steen aan een onderzoek te onderwerpen, terwijl kleinere troepjes, die meer op snelhied waren ingesteld, tot taak hadden de vluchteling de pas af te snijden, door alle begaanbare en zelfs gedeeltelijk ontoegankelijke wegen te blokkeren.

En in dat wespennest waren Templar en zijn vrienden terecht gekomen terwijl, ironie van het noodlot, de vrijbuiters op weg waren om de burggraaf uit zijn vermeende ge-

vangenschap te bevrijden! Dat de vier avonturiers het er tot heden nog levend hadden afgebracht en zelf met voorkomendheid werden behandeld, bewees dan ook duidelijk, dat de z.g. onbeschaafde Tibetanen op stuk van zaken nog heel wat meer respect aan de dag legden voor het leven van hun medeschepselen, dan men in sommige z.g. beschaafde landen pleegt te doen!

**
*

Een paar dagen reeds bevonden Templar en zijn vrienden zich in die soort betrekkelijke gevangenschap, welke hen na hun gesprek met de groot-Lama was voorbehouden.

De vier vrienden konden zich ongestoord met elkaar onderhouden, want Ophelia had inderdaad een kamer gekregen naast die der drie mannen gelegen, en had toestemming hen bij dag zooveel op te zoeken als ze wou. Alleen des nachts werden de kamers stevig afgesloten en door een wacht bewaakt, doch bij dag bleven de deuren ongesloten en patrouilleerden de wakers aan het einde van de gang.

Intussen bereidde de grote avonturier zich voor op het onderhoud dat hij eerlang met de Dalai-Lama zou hebben, doch diens ziekte scheen, ondanks de onophoudende gebeden welke de lama's aan hun ratelende gebedsmolens(1) ontlokte en de bezweringen welke ze voortdurend en steeds heftiger uitstootten, nog voor geen beterschap vatbaar.

Allens verspreidde zich het gerucht, dat eerst de heiligschenner moest zijn gevat en gevonnist, alvorens de kwade demon die van de Dalai-Lama bezit genomen had, zou kunnen worden verdreven.

Dit was althans het weinige dat Templar vernam toen hij een gesprek aanknoopte

(1) Gebedsmolens zijn voorwerpen in de vorm van de ratels die in de middeleeuwse steden en ook later nog, werden gebruikt door de nachtronde om haar aanwezigheid en waakzaamheid kenbaar te maken.

met een der bewakers, die de gevangenen regelmatig van spijs en drank voorzag.

In de namiddag van de tweede dag scheen een geweldige opwinding in het gebouw te heersen, opwinding waardoor elkeen aangetaast scheen en die de grote avonturier nogmaals deed besluiten inlichtingen in te winnen.

Wat hij onbewust reeds had vermoed en gevreesd, namelijk dat de burggraaf gevangen was genomen, werd bewaarheid en de bewaker, tot wie hij het woord richtte gaf te kennen dat de Dalai-Lama nu wel vlug genezen zou en de gevangene spoedig zou worden terechtgesteld.

Een en ander deed de grote avonturier besluiten een onderhoud aan te vragen bij de groot-Lama, iets wat hij zonder veel moeite verkreeg.

Ditmaal werd hij alleen naar een der woonvertrekken van deze opperpriester geleid, die met aandacht naar de uiteenzetting van Templar luisterde.

De groot-Lama bevestigde het gerucht, dat de burggraaf door soldaten van de Dalai-Lama was gevangen genomen. De vluchteling had echter kans gezien de gestolen juwelen en relikwieën te verbergen en weigerde halstarrig de plaats ervan aan te duiden. Daar overreding niet bleek te helpen, had de raad der tempelpriesters besloten dat de heiligschener door middel van foltering en spreken moest worden gedwongen. Men wachtte nog enkel op de goedkeuring van de Dalai-Lama om met dit procédé een aanvang te nemen. Deze had zich, ondanks zijn ziekte, waaronder hij geweldig leed, in zijn bid-vertrek afgezonderd en trachtte door meditatie een zuiver en juist inzicht te krijgen van de te volgen weg. Allen wachtten nu geduldig tot de heerser het bid-vertrek zou verlaten en zijn mening te kennen zou geven.

De grote avonturier dacht ingespannen

na en zijn geest, getraind op onverwachte gebeurtenissen, werkte bliksemsnel.

Hij was naar Tibet gekomen om de burggraaf bij te staan en ofschoon de Savigny slechts gekregen had wat hij verdiende, door stelen van de geheiligde juwelen, toch bleef die opdracht voor Templar nog altijd van kracht.

Hij kon tevens niet nalaten een zekere bewondering en begrip te voelen voor de handelwijze van de burggraaf, die van grote stoutmoedigheid en doodsverachting getuigde.

De grote avonturier begreep heel goed de drijfveer die de Savigny er toe aangezet had, de diefstal te plegen en kon niet anders dan sympathie voelen voor de daad van de burggraaf, die zich voor al zijn vernederingen, welke men hem had aangedaan, op deze wijze had willen wreken.

Het minste wat de grote avonturier zich voornam te doen, ingeval hij het leven van de burggraaf niet kon redden, was hem de martelingen te besparen, waartoe de tempelpriesters hem hadden veroordeeld.

Koortsig zocht hij in zijn brein naar een middel; hij kwam echter tot de overtuiging dat slechts één man, namelijk de Dalai-Lama de macht en de middelen bezat om de Savigny van foltering te vrijwaren.

Dat de burggraaf de bergplaats der juwelen niet wou aanduiden, was voor Templar heel begrijpelijk, want hier lag het hele zwaartepunt van de Savigny's wraak.

Zwijgend zaten de grote avonturier en de groot-Lama tegenover elkaar. En rusteloos werkte nog steeds de geest van Templar om een oplossing te vinden.

De ziekte van de Dalai-Lama, zo dacht hij, indien hier iets op te vinden was, zou dat een hele stap in de goede richting zijn. Maar in de eerste plaats moest hij dan te weten komen, wat de heerser eigenlijk scheelde.

Voorzichtig polste hij de groot-Lama over

dit onderwerp en langzaam, stukje voor stukje kon de grote avonturier, aan de hand der gegevens die hem werden verstrekt, zich min of meer een idee vormen van het ziektebeeld van Tibets hoogste persoonlijkheid.

Want de grote avonturier was niet alleen ervaren op het gebied der bacteriologie en de geneeskunde, maar ook een ervaren diagnosticus. En zo kon hij ook nu, aan de hand van wat hij van de groot-Lama vernam, bijna met zekerheid zeggen welke de kwaal was, waardoor de Dalai-Lama was aangetast.

— Het leidt geen twijfel, mompelde hij binnensmonds. Het is ongetwijfeld een doodgewoon verschijnsel van netelkoorts, met de daarbij gepaard gaande temperatuursverhoging en pijnlijke, jeukende uitslag.

Op handige wijze wist de grote avonturier de groot-Lama zover te brengen, dat hij tenslotte het voorstel opperde dat „de blanke man, die eeuwige waarheden van Boedha en de drie trappen van volmaaktheid kent” de van demonen bezochte heerser van Tibet, om gehoor zou vragen en zou trachten de oorzaken van diens lijden op te sporen.

Dikwijls in zijn leven had de grote avonturier het rafelige net van onmerkbare diplomatie uitgesponnen, maar nog nooit was zijn gevoel van diepe tevredenheid zo groot geweest bij een behaalde overwinning.

Het was trouwens helemaal niet zo eenvoudig om de groot-Lama, die op het gebied der zielkunde en der mensenkennis heel wat ervaring telde, een idee te suggereren zonder dat hij zulks merkte. En de grote avonturier twijfelde er verder niet aan, dat hij de Dalai-Lama zonder veel moeite van zijn ziekte zou weten te genezen en bij de Tibetaanse heerser dan ook wel zou weten te bewerken dat de Savigny van elke marteling zou worden vrijgesteld.

Toen de groot-Lama plechtig verzekerd

had, dat hij ogenblikkelijk, zodra de heerser uit zijn bidkamer zou komen, om gehoor voor de blanke zou verzoeken, nam de grote avonturier dankbaar en met de meeste plichtplegingen afscheid. Hij wist nu dat de kaarten gekeerd waren en het spel dat voor enkele uren nog zo goed als verloren scheen, een meer hoopvol uitzicht had gekregen. Het was nogmaals een bewijs dat geestkracht, op de juiste wijze aangewend, een der schitterendste wapens was, waarmede een strijd kon worden gestreden!

HOOFDSTUK IV.

WAARIN JOHN TEMPLAR KENNIS MAAKT MET TOEGEPAST BOEDHISME EN BURGGRAAF DE SAVIGNY ROOKKRINGETJES BLAAST.

Nog diezelfde avond werd de grote avonturier bij de Dalai-Lama ontbonden.

Het was de Groot-lama zelf die Templar naar de woonvertrekken van de machtigste man in Tibet leidde. Gedurende de lange tocht door de verschillende zalen, waaronder enkele grote bibliotheken, werd er door beide mannen geen woord gesproken en Templar was zo zeer onder de indruk van de Oosterse pracht dat het ook bij hem niet opkwam een gesprek met de zwijgzame Groot-lama aan te knopen.

Tenslotte kwamen ze in een niet al te groot, sober bemeubeld vertrek, dat uitzicht gaf op de in zilverachtig maanlicht badende bergketen. Twee lama's die geruisloos in het vertrek rondliepen, trokken zich onmiddellijk bescheiden en buigend terug, toen ze de Groot-lama zagen binnentreden.

Templar keek geboeid naar het gelaat van de Dalai-Lama, dat spookachtig door het licht van een toorts verlicht werd.

De machtigste man in Tibet lag op een rustbed uitgestrekt en zijn onregelmatige

ademhaling en het koortsig schitteren van zijn ogen verrieden dat hij inderdaad zeer ziek was. Toen de Dalai-Lama beide mannen had opgemerkt wenkte hij hun naderbij te komen. Buigend begaf de Groot-lama zich tot bij het ziekbed en de grote avonturier volgde schoorvoetend diens voorbeeld.

Hij begreep maar al te goed dat één misstap, één verkeerde beweging of één misplaatst woord voldoende zou zijn om de Dalai-Lama te ontstemmen en dan zou hij niet alleen zijn leven, maar ook dat van zijn vrienden niet meer kunnen redden. Daarom hield hij de Groot-lama voortdurend in het oog om niets van diens gebaren en woorden te verliezen.

Nadat de Dalai-Lama de vreemdeling enkele ogenblikken had aangestaard richtte hij het woord tot de Groot-lama en vroeg hem met zwakke, hese stem of dat nu de vreemdeling was, die gekomen was om hem te genezen.

De Groot-lama antwoordde bevestigend en deze beval daarna aan Templar dat hij met het onderzoek van de Dalai-Lama een aanvang kon nemen.

Terwijl de grote avonturier de fijne, edele hand van de Dalai-Lama nam om de polsslagen te meten, vroeg de zieke:

— Waar komt gij vandaan, vreemdeling?

— Van Engeland, edele heer, antwoordde Templar.

De Dalai-Lama keek de grote onbekende geïnteresseerd aan.

— Zo, gij komt van dat mistige eiland, dat gedoemd is om later door de zee te worden overspoeld en van de landkaart te verdwijnen!

In andere omstandigheden zou John Templar in lachen uitgeproest zijn, indien iemand hem zo iets zou mededelen, maar ofwel was het de geheimzinnige omgeving, ofwel de als een bezwering klinkende woorden van de Dalai-Lama, hij kon een

huivering niet onderdrukken. Hij wilde echter de Dalai-Lama niet tegenspreken en haalde onverschillig de schouders op.

— Wat komen moet, kome, zei hij effen.

Dit antwoord scheen de zieke te bevallen want hij glimlachte vaag en wierp het gesprek plotseling over een andere boeg en begon een omstandige opsomming te doen van de ziekte-symptomen, die zich aan hem hadden gemanifesteerd.

John Templar dacht enkele ogenblikken ingespannen na, bekeek de Dalai-Lama nogmaals aandachtig en mompelde tot zichzelf:

— Nou, het is heel goed te begrijpen dat geen enkel Tibetaanse genezer de ziekte van de Dalai-Lama kon verklaren! De zieke lijdt inderdaad aan niets anders dan aan . . . netelkoorts, een ziekte die in Tibet maar heel zelden zal voorkomen. Netelkoorts! Hoe is het mogelijk!

En met een ernstige uitdrukking op zijn gelaat wendde hij zich tot zijn patiënt en zei:

— Zeer Edele Heer, U lijdt aan een zeer vreemde ziekte, die zich waarschijnlijk in uw geëerd land nog nooit heeft voorgedaan. De ziekte die U hebt komt in het mistige land, waar ik geboren ben, veelvuldig voor, zodat ik meen dat het méér is dan het loutere toeval, dat mij tot bij U gedreven heeft!

De grote avonturier zette op een kleine tafel, een meubel vervaardigd van een kostbare houtsoort en weelderig versierd, het kleine koffertje, dat zijn uitgebreide apotheek en instrumenten voor het leveren van een eerste en dringende hulp bij ongevallen, bevatte. Een vage glimlach gleed over zijn lippen, toen hij bedacht, dat na één of twee inspuitingen de Dalai-Lama over enkele dagen volledig zou hersteld zijn; doch de grote avonturier bedacht dat het er vooral op aankwam indruk op de zieke te maken. Naar hij vernomen had, waren de bekendste en machtigste tovenaars bij het ziekbed van de Dalai-Lama geweest en hij meende dat

de genezing door middel van twee gewone inspuitingen de Dalai-Lama misschien wantrouwend zou stemmen tegenover hem. Het kwam er dus op aan de Dalai-Lama te genezen, echter niet al te vlug en hem buiten de noodzakelijke geneesmiddelen ook nog enkele drankjes en pillen te geven die enkel en alleen zouden bestaan uit negentig procent water en tien procent kleurstof.

— Wat is de naam van mijn ziekte? vroeg de Dalai-Lama.

— De naam, edele heer? Ik geloof niet dat er in uw taal een naam voor bestaat. In mijn land noemt men het „erysipelous”, Templar gebruikte de Griekse benaming voor „netelroos”, daar hij ervan overtuigd was dat de Dalai-Lama hiervan nog nooit zou hebben gehoord.

Die naam scheen de Dalai-Lama te bevallen en met moeite trachtte hij de voor hem vreemd klinkende lettergrepen uit te spreken.

John Templar verzocht de zieke de bovenarm te ontbloten en nadat dit gebeurd was ontsmette hij de plaats waar hij de injectie wou geven. Handig zoog hij met de injectie-naald de vloeistof uit de ampul, dreef daarna de fijne zilveren naald in de arm van de Dalai-Lama.

Met aandacht keek de Dalai-Lama daarna toe hoe de grote avonturier verschillende mengsels samenstelde en aan de Groot-lama mededeelde hoeveel de patiënt er moest van innemen en hoe dikwijls.

Nadat John Templar verschillende drankjes en pillen had klaargemaakt en de gebruikte materialen en benodigdheden ordelijk in zijn koffertje had opgeborgen, wendde hij zich tot de Dalai-Lama, wenste hem een spoedige beterschap en beloofde hem de volgende dag een andere injectie te geven.

De Dalai-Lama richtte zich even op en antwoordde:

— Ik dank U, vreemdeling, voor de zor-

gen die gij aan mij hebt besteed. Ik voel mij reeds heel wat beter en ik beloof dat, indien gij mij geheel en al geneest, ik mij niet ondankebaar zal tonen. En graag aan uw wensen zal tegemoetkomen.

— Mijn wensen? vroeg de grote onbekende, terwijl hij vaag glimlachte. Ik meen dat mijn vrienden, zowel als ikzelf maar één wens hebben en die luidt: vrij zijn!

— Vrij? vroeg de Dalai-Lama. Bevalt het u dan niet in het heilige Lhasa?

— Het bevalt ons hier wel, edele heer, antwoordde Templar vlug. Maar, ziet U, mijn vrienden en ik zijn gewend van steeds van het ene land naar het andere te trekken, wij houden van afwisseling in het landschap en avonturen.

De Dalai-Lama keek de grote avonturier enkele ogenblikken aandachtig aan, dan schudde hij zijn hoofd wiegend heen en weer en zei vervolgens:

— Die wens lijkt mij niet zó onvervulbaar, vreemdeling, ten minste wat uw vrienden betreft. Als ik genezen ben kunnen zij gerust hun leven van afwisseling verder leiden.

— En ik, geëerde heer? bracht Templar voorzichtig uit.

— Een genezer als gij, vreemdeling, is onmisbaar in mijn paleis.

Na die woorden sloot de Dalai-Lama de ogen en de Groot-lama beduidde de grote avonturier met een wenk, dat het gesprek beëindigd was en dat Templar het vertrek moest verlaten.

De grote avonturier aarzelde echter nog even en toen hij zag dat de Dalai-Lama de ogen heropend had, zei hij:

— Edele heer, nog één laatste vraag: mag ik Uwe Hoogheid smeken opdat de gevangene, die de heilige juwelen gestolen heeft, niet zou gemarteld worden?

De zieke keek de grote onbekende één ogenblik totaal verbluft aan. Zo veel stoutmoedigheid had hij nimmer te voren ont-

moet, doch toen hij in de eerlijke, intelligente ogen van Templar keek, vergat hij dat hij hier met een vreemdeling, een indringer en een gevangene te doen had. En zich tot de Groot-lama wendend, zei de Dalai-Lama op bevelende toon:

— De gevangene die de heilige juwelen gestolen heeft zal niet gemarteld worden. Ik beveel echter dat hij binnen tien dagen door onthoofding zal sterven!

**

De dagen in het Paleis van de Dalai-Lama verliepen in hetzelfde rythme van eentonigheid en rust en het was er een paradijs voor intellectuelen, voor al wie zich wilde verdiepen en studeren.

In de beginnen hadden John Templar en zijn vrienden genoten van de beperkte vrijheid die hun was toegestaan nadat Templar de Dalai-Lama genezen had. Want alhoewel het hun, op straffe des doods, verboden was de heilige stad te verlaten, was er binnen de stad zelve genoeg te zien en ruimte genoeg, zodat de gevangene zich gedurende enkele dagen werkelijk „vrij” hadden gevoeld.

Na een poosje echter was het heilige Lhasa hun zo eng en klein geworden, dat ze er zich in gevoelde als in de kleinste cel. Ze waren immers te zeer gewoon zich van het ene land, ja zelfs van het ene werelddeel naar het andere te begeven; grenzen hadden voor hen nooit bestaan en afstanden hadden ze niet tot bezwarende factoren gerekend.

Het was nu een zeer zonnige namiddag en de vier gevangenen dronken op het ruime terras van hun woonvertrek een kop thee met boter (volgens de gewoonte van het land), die hun door een der lama-studenten gebracht was. Een lange tijd heerste er een volkomen stilzwijgen en hoorde men niets anders dan het ruisen van de bomen en het schrille, eigenaardige gezang van een

vreemde vogel, heel in de verte.

Nadat Ophelia haar thee had opgedronken, keek ze even naar de drie mannen en zuchte daarna diep.

Charles ging dichter bij het meisje zitten en vroeg teder:

— Ben je zo ongelukkig, Fee-tje?

— Ach nee, antwoordde het meisje, terwijl ze een steelse blik wierp in de richting van de grote avonturier. Ongelukkig ben ik helemaal niet, ik verveel me alleen maar wat, en soms krijg ik wat heimwee naar het mistige Londen met zijn drukke straten, zijn gezellige bazaars en zelfs zijn lelijke achterbuurten!

— Als je zo erg heimwee hebt, Ophelia, zei Templar, dan wordt het tijd voor je dat je hier vandaan komt!

— Hier vandaan? riep het meisje uit, terwijl een blos van vreugde haar gelaat overtoog.

— Ja, Ophelia, één woord van mij zou volstaan en binnen enkele dagen zou je Londen terugzien en kunnen genieten van zijn stinkende achterbuurten.

— Is dat heus waar, John? vroeg Charles blij verrast, of hou je ons zo maar wat voor de gek?

— Nee, nee, Charles, ik meen het. Eén woord van mij aan de Dalai-Lama en jullie zijn vrij als . . .

— Jullie, jullie! onderbrak Charles zijn vriend. Bedoel je dat Ophelia, James en ik weg mogen van hier, maar dat jij gevangen zou blijven?

— Precies, juist geraden, Charles!

— En waarom zou jij hier alleen moeten achterblijven, John? vroeg Charles somber.

— Omdat, Charles, de Dalai-Lama een groot tovenaer en heler als ik ben, niet wil laten weggaan.

Dan blijven wij natuurlijk ook, John! riep de jonge man spontaan uit.

John Templar antwoordde niets meer

doch wierp zijn jonge vriend een warme blik toe.

— Dan blijft er ons niets anders over dan te vluchten, Sir! bromde James. Ik moet eerlijk bekennen dat de eeuwige tsampa en thee met boter mij stilaan begint te vervelen en ik er heel wat voor over zou hebben om een malse, sappige biefstuk te proeven!

De grote avonturier glimlachte haast onmerkbaar en zei:

— Ja, ik geloof ook dat het tijd wordt dat we erover nadenken op welke wijze we het heilige Lhassa zouden kunnen ontvluchten. Gemakkelijk zal zulks niet gaan en we zullen onze plannen zéér zorgvuldig moeten voorbereiden, geen enkele hinderpaal over het hoofd zien, want ik meen dat het makkelijker zou gaan vanuit de Sing-Sing, dan hieruit te ontvluchten!

De volgende dag begonnen de vier gevangenen de stad aan een zeer nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Ophelia en James kuierden rond in de stad zelve, terwijl John Templar en Charles zich even in Zuidelijke richting begaven.

Ze beklommen een nogal lage bergpas en bemerkten een tamelijk groot gebouw.

— Kijk, Charles, zei de grote avonturier, dit gebouw bevat het zeer gevreesde reliquieënschrijn en is tevens de zetel van een der grootste officiële orakels van Tibet. In een binnenkamer, afgesloten met het zegel van de Dalai-Lama bevindt zich een hakbord waarbij een bijl van rituele vorm. Hiermede hakken de demonen iedere nacht onzichtbare lijken stuk en de Tibetanen beweren dat men het geluid van het hakken, huilen, lachen en knarstanden kan horen als men voorbij gaat.

— Brrr . . . hoe akelig, merkte Charles op.

— Ja, Charles, het occultisme laat zich in Tibet in allerlei vormen bestuderen. Zo bestaat er bijvoorbeeld een merkwaardige sekte, waartoe zowel vrouwen als mannen

behoren en van wie men aanneemt dat ze erfelijke gif-bewaarders zijn.

— En welk gif bewaren ze?

— Dat weet niemand, Charles, maar juist daarom zijn ze zo zeer gevreesd! Als het noodlottige ogenblik is aangebroken, dan kan degeen, die het gif moet uitdelen, zich aan deze plicht niet onttrekken. Zijn er geen vreemde in de buurt, dan moet hij zijn offers onder vrienden of verwanten zoeken. Het schijnt dat moeders aldus haar eigen zoons, jonge bruidegoms hun bruiden op de huwelijksdag zouden hebben vergiftigd. Kan de gif-bewaarder geen nabestaande vinden, dan moet de bewaarder zelf het gif drinken.

— Gezellige boel! meende Charles die gruwelde bij het horen van deze wrede tradities

— Ja, erg prettig is het niet. In sommige gezinnen zijn de leden vast overtuigd dat de moeder het gif bezit. Maar niemand tracht te weten te komen, waar ze het verborgen houdt, er is toch niets aan te doen.

Al pratend waren de beide mannen reeds een heel eind buiten de heilige stad geraakt.

Niet lang daarna bereikten ze de poorten van het Dordsji Thag klooster, waar de deurbewaker de mannen eerbiedig groette en hun met tekenen van groot ontzag naar de vertrekken van de Groot-lama leidde.

Deze ontving de beide vrienden met met tekenen van grote vreugde en vooral de grote avonturier scheen bij hem in een goed blaadje te staan. Niet alleen was het de wonderlijke genezing van de Dalai-Lama door de vreemdeling, die in hem, de gentleman-inbreker, een wezen van hogere orde deed beschouwen, maar meer nog de gesprekken, die de beide mannen bij vorige gelegenheden reeds gevoerd hadden, en waaruit gebleken was dat deze blanke naast de Boedhistische leer, ook een zeer uitzonderlijke beoefenaar was van de filosofie en de mystiek.

Vooral de kennis van Templar van de methode, die de mystica „het korte pad” noemen was voor de Groot-lama een bron van steeds ruimere gedachtenwisseling.

Spoedig waren beide mannen in een zeer geanimeerd gesprek gewikkeld, waarbij Charles niet anders dan luisteren kon, zonder echter steeds altijd de draad van het gesprek te kunnen volgen.

Het ging vooral over gebeurtenissen van occulte oorsprong, die soms plaats vinden bij godsdienstige plechtigheden, 't is te zeggen wanneer een magiër zich oefent in het zichtbaar maken van geestelijke vormen.

De grote avonturier gaf als zijn mening te kennen dat er ook bij de magiërs soms ongelof was betreffende hun eigen leer.

— Ongelof kan zeer zeker ontstaan, antwoordde de Groot-lama en het is een van de laatste mogelijkheden der mystieke meesters. Dit ongelof is eigenlijk een bovennatuurlijke staat en kan eigenlijk alleen bereikt worden aan het einde van „het korte pad”.

— Deze toestanden echter, ging de Groot-lama verder, komen slechts zeer zelden voor, want het niet meer geloven aan de eigen kracht is de grootste overwinning der mystieke loutering.

Dat is een zeer gevatte opmerking, antwoordde Templar glimlachend, maar mij bewijst het vooral dat het merendeel der magiërs slechts aan zinsbegoocheling lijdt. Hun geloof in het bijgeloof, dat ze tot wonderlijke dingen in staat zijn, alsmede duisternis, geheimzinnige plaatsen en Oosterse fantasie, zijn wel in staat hallucinaties te verwekken.

— Maar hoe verklaart U dan het feit, vroeg de Groot-lama, dat sommige magiërs vooraleer zij de derde phase van „het korte pad” hebben bereikt, plotseling tijdens hun ritueel op geheimzinnige wijze sterven?

— Zij worden uitsluitend gedood door

hun angst, antwoordde de grote avonturier. De demonen, die ze in hun visioenen oproepen zijn louter scheppingen van hun verbeeldingskracht en wanneer de beelden, die ze zichzelf voorspiegelen al te sterk zijn, is het niet verwonderlijk, dat ze van angst sterven. Wie niet gelooft in demonen, kan er ook niet door gedood worden!

— Volgens deze opvatting dus, zei de Groot-lama, zou dus een man, die niet gelooft in het bestaan van tijgers, héél rustig zijn weg vervolgen, indien hij er een tegenkwam? Het zichtbaar maken van geestelijke vormen, bewust of onbewust, is een zeer geheimzinnig, nog niet verklaard proces. Wat gebeurt er met deze scheppingen? Kan het niet zijn als met kinderen? Zij worden geboren en krijgen dan eerst een zelfstandig leven. Zo kunnen ook de kinderen van onze geest een eigen bestaan krijgen, los van het onze. Zij onttrekken zich aan onze contrôle en gaan een eigen leven leiden. En moeten we verder ook niet aannemen, dat we niet de enige schepsels zijn, in staat zulke vormen te scheppen? En indien er nog andere schepsels zijn, die zulke vormen kunnen scheppen, zijn we dan niet blootgesteld aan ontmoetingen met hen, hetzij door de wil van hun schepper of op een andere wijze?

— Het is inderdaad een feit, gaf Templar toe, dat verbeelding en visioenen bestaan, of deze verbeelding en visioenen, los van hun verwekker, in staat zijn een eigen leven te leiden, is iets dat ik op het ogenblik niet zou durven bevestigen noch ontkennen.

— Deze verklaring is mij voldoende, zei de Groot-lama glimlachend. Zij is er in ieder geval het bewijs voor dat U niet zo ongelovig staat tegenover bovenaardse verschijnselen als U wel wil doen blijken. Denk over deze dingen na als U in Engeland terug is, binnen enkele weken. Voorlopig zullen we elkaar niet meer zien, daar U binnen enkele dagen Lhasa zult verlaten hebben.

De grote avonturier was verbaasd.

— Hoe weet U dat? Ik heb met nog geen enkel woord over mijn aanstaand vertrek gesproken!

— Uw gedachten hebben U verraden. Reeds bij uw binnentreden wist ik waarom U mij ditmaal een bezoek bracht. U hebt plannen gemaakt om uit Lhasa te ontvluchten en komt hiervoor nu mijn hulp inroepen. Als U mij alleen maar de dag zegt, zal ik er voor zorg dragen dat de paarden gezadeld zijn!

— Maar weet U dan, vroeg de grote avonturier perplex, hoeveel paarden er nodig zijn?

— Vijf, antwoordde de Groot-lama, terwijl nogmaals het mysterieus lachje om zijn mond speelde.

— Dus, zei Templar onthutst, U weet dus ook . . .

— Dat U de terdoodveroordeelde wilt bevrijden, viel de Groot-lama hem in de rede. Zoals U dus zelf kunt vaststellen zijn uw gedachten buiten U getreden, vermits ik in staat was ze op te vangen.

De grote avonturier keek met een deels verwonderde, deels peinzende uitdrukking de Groot-lama aan.

Ik geloof dat het maar net op tijd is dat we uit Lhasa verdwijnen, zei hij quasie luchthartig, zo niet bestond er grote kans dat ik eerlangs zelf een nagspa-lama zou worden.

— Uw vlucht zal U niet helpen, zei de Groot-lama ernstig, want de invloed van de geest reikt over bergen en oceanen heen. Waar U zich ook in de toekomst bevindt, steeds als U aan Tibet en mij denkt zal ik uw geheimste gedachten kennen en weten waar U zich bevindt!

**

Burggraaf Raoul de Savigny lag nonchalant op het eenvoudig rustbed, dat ongeveer het enige meubelstuk uitmaakte van de kleine cel, waarin hij opgesloten zat.

Lusteloos rookte hij een cigaret, die hij in een van zijn vestzakken had gevonden en scheen verdiept in het blazen van blauwe rookkringetjes in de blauwe lucht, zó verdiept zelfs, dat hij niet eens opkeek toen de sleutel van zijn deur werd omgedraaid en iemand het kleine vertrek binnentrad. Eindelijk, toen de binnengekomene zijn hand op arm van de burggraaf legde, scheen de laatste als uit een droom te ontwaken en wendde het hoofd om.

— Zó, zei hij nadrukkelijk, hebt U mijn brief ontvangen, Mister Templar? vroeg hij onverschillig, als had hij een brief gestuurd van Londen East naar Londen West.

— Het is vriendelijk van U dat U gekomen bent. Toch geen moeilijkheden gehad, hoop ik?

— O nee, antwoordde de grote avonturier ironisch, buiten enkele schermutselingen met Tibetaanse rovers, soldaten, een gevangename en allerlei ontberingen en vermoeienissen, was het net een pleziertochtje naar Hyde Parc!

De burggraaf fronste even het voorhoofd.

— Dus, Mr. Templar . . . als ik goed verstaan heb is ook U een gevangene van de Dalai-Lama? Nu het spijt me zeer erg U in die netelige positie te hebben gebracht.

— Maar . . . vroeg John Templar, hoe kwam U er bij, juist aan mij die wanhopige brief te richten? Dát begrijp ik niet!

— Tja . . . antwoordde de Savigny, ik was er op dat ogenblik werkelijk beroerd aan toe: ik bevond me totaal verlaten, zonder gidsen — die hadden me in de steek gelaten, in een vreemd en woest gebied en ook toen ik eindelijk, na de onmogelijkste avonturen te hebben beleefd, in Lhasa arriveerde, was mijn eerste gedachte: ik ga een brief schrijven. Waarom, aan wie en hoe die ooit zou kunnen besteld worden, daar hield ik geen rekening mee. Ik schreef dus die wanhopige brief en eerst enkele dagen nadien vond ik

de gelegenheid hem aan de Groot-lama van het klooster van Dordsji Thag te geven, die me beloofde zijn uiterste best te zullen doen om het schrijven buiten Tibet te krijgen. Tot dan toe had ik op het omslag nog steeds geen bestemming geschreven, want, ik moet eerlijk bekennen, veel vrienden heb ik niet. Dan schoot mij plots als een flits uw naam door de geest. John Templar! En meteen wist ik, dat U de enige waart, die, mocht zulk een brief U bereiken, zulk een reis en zulk een avontuur zou wagen om mij te redden! Daarom heb ik die brief aan U geadresseerd.

— Ja, antwoordde Tamplar langzaam, mijn vrienden en ik hebben inderdaad het avontuur gewaagd, maar zullen we erin slagen U en ook onszelf te redden? En vooral wat U betreft, ziet het er niet al te rooskleurig uit! De Dalai-Lama heeft me de gehele geschiedenis verhaald over uw zondebok-zijn en vooral over het stelen van de heilige juwelen.

Bij het horen van de woorden „heilige juwelen” kon de burggraaf een vage glimlach niet onderdrukken en in zijn ogen, die totnutoe onverschillig in de ruimte hadden gestaard, kwam een vluchtige schittering.

— Dat was een knap stukje werk, Templar, zei hij, dat zul jij me zeker niet nadoen.

— Ik betwijfel niet dat U zéér vindingrijk en listig te werk hebt moeten gaan, gaf de grote avonturier grif toe. Het is alleen erg jammer voor U dat U in handen bent van de Dalai-Lama en ter dood veroordeeld.

Raoul de Savigny haalde onverschillig de schouders op.

— Ter dood veroordeeld? . . . Nu, ja, een mens moet toch eens sterven. Het zal dan tenminste een romantische dood zijn, de ware bekroning van een avontuurlijk leven!

— Als het zo ver is zult U er helemaal niets romantisch aan vinden, m'n waarde burggraaf, en zult U alleen bedenken dat U

nog véél te jong is om te sterven.

— Is het mijn schuld, Mr. Templar? Wat kan ik er aan doen? Zoudt U, als U in mijn plaats geweest was, de heilige juwelen achtergelaten hebben?

— Ik zou ervoor gezorgd hebben dat ik niet opnieuw gevangen genomen werd, antwoordde de gentleman-inbreker.

De bruggraaf blies sierlijk rookkringetjes van tussen zijn gezonde lippen de ruimte in:

— Ik moet toegeven dat ik erg onvoorichtig geweest ben, gaf hij toe. Eén kleine onbezonnenheid kan soms grote gevolgen met zich meebrengen. Had ik géén kampvuurtje aangelegd en één dag langer koude geleden, dan zat ik nu waarschijnlijk al veilig, ergens tegen Europa, en de schat die ik bij me had, was groot genoeg opdat ik mijn gehele leven rijkelijk kon leven. Jammer genoeg heeft het vuur mij 's nachts verraden en het gevolg is dat ik binnen enkele dagen zal sterven.

— Er wordt U misschien nog wel genade geschonken, zei de grote avonturier; ik heb tenminste een gerucht vernomen, dat, als U de plaats opgeeft waar U de heilige juwelen verborgen hebt . . .

De burggraaf veerde bij die worden plotseling recht en keek de gentleman-inbreker strak aan. Hij was iets bleker geworden en zijn toon was zo koud als marmer toen hij vroeg:

— Is dat misschien weer een list van U, Mister Templar?

De grote avonturier echter keek de burggraaf onbewogen aan.

— Ik begrijp heel goed, Monsieur de Savigny, zei hij op kalme toon, dat U na de geschiedenis van de First State Bank(1) mij min of meer wantrouwt, maar hetgeen ik U nu medegedeeld heb is geen list van mij, doch enkel en alleen een boodschap van de Dalai-Lama. Het is aan U de voorwaarde

(1) Zie nr. 16: „De overval op de First State Bank.”

die gesteld worden te accepteren of te weigeren. Het is tenslotte uw leven en niet het mijne dat op het spel staat!

— Ik zei U toch al, Mr. Templar, een mens moet vroeg of laat toch eenmaal sterven.

— Als U het dan niet om U zelf doet, Monsieur de Savigny, denkt U dan ook eens één ogenblik aan mijn vrienden, die zich om mijnentwille in dit hachelijke avontuur begeven hebben! U weet misschien nog niet dat een jonge vrouw zich hier eveneens als gevangene bevindt, een jonge vrouw, die niet gearzeld heeft, om uwentwille alle gevaren van de Tibetaanse reis te trotseren!

De burggraaf antwoordde niet adeligk op de woorden van de grote avonturier en het was duidelijk zichtbaar dat hij in tweestrijd verkeerde.

Immers, zijn goede opvoeding en de gentleman-like houding, die hij steeds tegenover dames had aangenomen, deden hem even aarzelen of hij al dan niet zou toegeven en de plaats waar de heilige juwelen verstopt had, zou bekend maken.

Maar dan bedacht hij zich plotseling dat het misschien weer een of andere valstrik was van Templar en zijn bende. En hij had toch ook nog zijn trots. Als hij toegaf zou Templar waarschijnlijk denken dat hij laf was en schrik had voor de straf, die hem te wachten stond.

Al deze gedachten cirkelden door zijn brein en hij voelde zich beurtelings warm en koud worden.

Dan richtte hij zich plotseling op en op een hooghartige toon zei hij:

— Het spijt me heel erg, Mr. Templar, maar liever sterf ik een marteldood dan dat beken waar ik de heilige juwelen verborgen heb!

— Het staat U natuurlijk vrij of u mij al dan niet het geheim wilt mededelen, antwoordde de grote avonturier stroef. Ik begrijp uw standpunt natuurlijk wel, alhoewel men in het leven soms toegevingen doen moet en het niet altijd gemakkelijk is, zijn eigen eer te moeten offeren.

De burggraaf drukte even de hand van de gentleman-inbreker en zei ontroerd:

— Ik dank U Monsieur Templar, voor uw houding tegenover mij en ook nog voor het feit dat dank zij uw tussenkomst de

ergste en gruwelijkste foltering en mishandelingen mij bespaard bleven.

En toen hij zag dat de grote avonturier zich naar de deur begaf, voegde de burggraaf er nog aan toe:

— Dank Uw vrienden mijnentwege, Mr. Templar, en vooral Miss Morgan.

Het was met een bezwaard hart dat John Templar zich naar zijn vrienden begaf om hun het slechte nieuws mede te delen.

Er zou een ander middel moeten gevonden worden om de burggraaf het leven te redden en hij deelde dan ook onomwonden zijn plannen mede, die reeds van te voren gemaakt waren, daar hij wel vermoedde dat de Savigny ook tegenover hem in zijn houding zou volharden.

HOOFDSTUK V.

WAARIN WE LHASA VERLATEN EN EEN ONBEKENDE TOEKOMST WORDT TEGEMOET GEGAAN.

De grote bewegingsvrijheid, die de grote avonturier zich te Lhasa kon veroorloven, met daarbij de grote eerbied die men hem als gunsteling en genezer van de Dalai-Lama toedroeg, stelde hem in staat zich volledig op de hoogte te stellen van de bewaking, waarvan Raoul de Savigny het voorwerp was. Als ter dood veroordeelde, was de burggraaf ondergebracht in een bijgebouw van de tempel en werd dag en nacht door twee gewapende wachten bewaakt, waarvan één in het gebouwtje voor de deur van de cel geposteerd was, terwijl de tweede de toegang van het gebouw zelf bewaakte.

De aflossing van deze wachtposten geschiedde om de vier uur; het gehele bewakingscorps bestond uit twaalf soldaten, een korporaal en een sergeant, die alle op Engelse wijze gedrild waren en in het bijgebouw ingekwartierd waren.

Ofschoon Templar heel wat tegenstand van Charles had moeten overwinnen, toch had de grote avonturier er op gestaan, bij hun ontvluchting uit Lhasa ook de burggraaf te bevrijden. Met dat speciale doel immers, had hij tegenover zijn vriend betoogd, was hij

naar Tibet gekomen en het feit dat de Savigny door eigen schuld in moeilijkheden was geraakt, kon hieraan niets veranderen.

In elk geval werd het ontvluchttingsplan der avonturiers heel wat moeilijker door het feit, dat de Savigny diende te worden bevrijd. Zonder dat immers, zouden Templar en zijn vrienden heel vroeg in de morgen hebben kunnen vertrekken, zozegzegd om de dag in het klooster van Dordsji-Thag te gaan doorbrengen, zodat hun vlucht eerst laat in de avond of misschien slechts de volgende dag bekend zou zijn. Het was de grote avonturier immers toegelaten in het klooster de nacht door te brengen, zodat de kamerdienaar en -wachter der vier vrienden eerst daar zou informeren vooraleer alarm te slaan.

De bevrijding van de burggraaf zou echter bezwaarlijk bij dag kunnen geschieden en zelfs indien dat mogelijk zou blijken, dan nog zouden de vluchtelingen niet voldoende voorsprong kunnen nemen om aan de soldaten van de Dalai-Lama te kunnen ontsnappen.

Een ontsnapping bij nacht echter, stelde eveneens grote problemen, want bij aanwezigheid in de stad was het aan Templar en zijn vrienden niet toegestaan het paleis na tien uur 's avonds te verlaten. Op dat uur ook werden de toegangswegen tot de stad afgesloten en kon niemand zonder speciale machtiging in of uit. De grote avonturier had dus heel wat gewichtige problemen op te lossen, iets waarmee hij dagenlang bezig was en die hij met zijn vrienden urenlang besprak. De kwestie van het onschadelijk maken der voltallige wacht, was iets dat, ofschoon ook niet eenvoudig, de gentleman-inbreker het minste hoofdbrekens kostte. Sinds geruime tijd immers had hij zich in een winkel der stad een hoeveelheid opium aangeschaft, getrokken uit Indische hennep en een twintigtal van zijn geurige Egyptische sigaretten hiermee geprepareerd. Hij had reeds herhaaldelijk kunnen vaststellen hoezeer de Tibetanen op die sigaretten verzot waren, vooral om het zoete aroma. De toevoeging van opium zou dan ook helemaal niet opvallen en kon hoogstens de smaak ervan nog zoeter maken.

Templar wist dat, wanneer hij deze sigaretten aan de soldaten gaf, deze geen ogenblik zouden aarzelen om ze onmiddellijk op te roken. De tamelijk sterke dosis opium, die met de tabak vermengd was, zou enkele

minuten daarna zijn uitwerking wel laten voelen en de grote avonturier kon er van op aan, dat de loodzware, met heerlijke dromen gepaard gaande slaap, het kleine garnizoen wel geheel buiten gevecht zou stellen.

Een aannemelijke reden om het bijgebouw te bezoeken en met de soldaten in contact te komen, zou niet moeilijk te vinden zijn en de bevrijding van de burggraaf was voor de rest dan louter kinderspel.

Het bij nacht verlaten van de stad echter vormde het neteligste probleem; in de eerste plaats moesten de vier vrienden, de dag waarop hun vlucht was bepaald, reeds van de vroege morgen af het paleis verlaten om zich zozegzegd naar het klooster van Dordsji-Thag te begeven. Echter alleen Ophelia zou daar vertoeven, terwijl de drie mannen bij het vallen van de avond ongemerkt de stad zouden moeten binnensluipen. Hiervoor zou het nodig zijn dat ze zich als inboorlingen zouden vermommen, iets waarbij de meesterlijke grimmeerkunst van Templar ongetwijfeld afdoende zou kunnen zorgen.

Verder zou Templar een aannemelijke reden moeten verzinnen om zijn verschijning rond middernacht in het bijgebouw te rechtvaardigen; om die reden werd de vlucht vastgesteld op de nacht, die de dag der terechtstelling van de burggraaf zou voorafgaan. Zonder twijfel zouden de bewakers er niets vreemds in zien, dat Templar de gevangene zou willen voorbereiden op de dood en hem vertroosting brengen.

En zo werden de laatste dagen, welke de uitvoering van hun stoutmoedig plan voorafging, door de vier avonturiers gebruikt om zich zo goed mogelijk op hun tocht voor te bereiden.

Er werd voldoende proviand buiten het paleis gesmokkeld, vooral de nog overgebleven ingeblikte eetwaren, alsmede gedroogde vruchten en vlees. Ook een paar grote kalebassen van ongelooide dierenheid, welke dienen moest om water in te bergen, werden bij de aangelegde voorraad gevoegd en in een kleine rotsholte buiten de stad verborgen.

De route immers, welke Templar voor zijn vlucht had gekozen, liep over de Samye-woestijn, waar door de regelmatige zandstormen die er woedden, het spoor der vluchtelingen niet zo gemakkelijk zou worden ontdekt.

En eindelijk was de dag aangebroken waarop alles op één kaart zou worden gezet en de gevaarlijke onderneming gewaagd.

Vroeg in de morgen begaven de vier vrienden zich op weg, nadat ze aan hun kamerdienaar hadden meegedeeld dat ze een bezoek wilden brengen aan het klooster en er waarschijnlijk de nacht zouden doorbrengen. De man koesterde niet de minste argwaan en wenste de semi-gevangenen een goede reis en behouden terugkeer, een wens die Charles een ironische grimas ontlokte.

Toen ze de bergplaats bereikten, waar ze de jongste dagen hun proviand en andere benodigdheden hadden verborgen, besloten de vier getrouwen nog een laatste maal hun plannen te bespreken en aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Daar het reeds ongeveer tien uur in de morgen was geworden, werd besloten een kopje thee te gebruiken en een kleinigheid te eten. Voor middagmalen immers zou geen tijd zijn, vermits de hele bagage nog tot in de nabijheid van het klooster moest worden getransporteerd om daar op de paarden te worden geladen. Tegen de avond zou men dan langs een geheel andere weg de stad naderen, de paarden onder de hoede van Ophelia achterlaten en vermomd de stad binnendringen.

Het gehele plan werd herhaaldelijk tot in de kleinste bijzonderheden nagepluisd, tot alle details klaar en duidelijk uitgestippeld waren en vergissingen zich niet konden voordoen. De bevrijding van de burggraaf en het verlaten van de stad waren de twee belangrijkste punten en het was enkel te danken aan de grote scherpzinnigheid van de gentleman-inbreker, dat deze moeilijkheden met kans op welslagen onder het oog konden worden gezien.

Intussen was het reeds namiddag geworden toen de bespreking eindigde en de weg naar het klooster werd ingeslagen. De vier vrienden lieten nu de grote weg links liggen en maakten gebruik van een smal, zelden of nooit gebruikt voetpad, waar slechts een geringe kans bestond dat ze Tibetanen en inwoners van Lhassa zouden ontmoeten. Ook patrouillerende soldaten maakten slechts bij uitzondering van deze weg gebruik en tot grote opluchting van allen bereikten ze vermoeid en hongerig hun bestemming, zonder

door iemand te zijn opgemerkt.

Ze vonden de paarden, opgetuigd en wel op de plaats, welke door de groot-lama was aangeduid en na een haastig maal van beschuit, droge vruchten en thee, werden de dieren bepakt en kon de tocht naar Lhassa aanvangen.

De duisternis was bijna gevallen, toen de karavaan een klein, met bomen en dicht struikgewas begroeide dal bereikten op korte afstand der eerste huizen van de stad verwijderd. En nu begon het eigenlijke en gevaarlijke gedeelte van het werk!

Heel spoedig waren de drie mannen tot Tibetanen omgevormd, althans wat de kleding en de kleur van gelaat en handen betrof. Voor het kleuren gebruikte de grote avonturier het sap van een soort papaver, dat de diepbruine tint van hun zonverbrande trekken enigszins geel maakte. Het donkerblonde haar van Templar en James en het zwarte van Charles ging geheel schuil onder de eigenaardig gevormde Tibetaanse hoofdeksels.

Het voordeel van deze vermomming was, dat ze met een paar handgrepen kon worden afgelegd, terwijl het kleursel met water en zeep onmiddellijk kon worden verwijderd. Dat was vooral van belang voor de grote avonturier, die in Europese gedaante bij de soldaten zou moeten binnentreden.

Toen alles klaar was, werd niet zonder ontroering van Ophelia afscheid genomen, die, ofschoon zeer moedig, toch haar angst niet geheel kon verbergen. Templar stelde het meisje echter zoveel mogelijk gerust en gaf haar de verzekering dat de onderneming bijna voor honderd procent veilig was. Hij drukte er tevens op, zo ze binnen het tijdsverloop van drie uur niet mochten weergekeerd zijn, het meisje zich naar het klooster van Dordsi-Thag zou begeven en zich onder de hoede van de groot-lama plaatsen, iets, voegde hij er aan toe, dat echter niet noodzakelijk zou zijn.

Zonder verontrust te worden, bereikten de drie vrienden, na ongeveer een drie kwartier snel marcheren de heuvel, waarop het paleis was gebouwd. Geen der wakers aan de kleine stadspoort, die ze waren doorgegaan, had enige aandacht aan hen geschonken en nu kwam het nog slechts op onverwijld handelen aan.

Charles en James zouden aan de voet van de heuvel wachten en zich verdekt opstellen in een der talrijke inhammen, terwijl de grote avonturier, na zijn vermomming te hebben afgelegd, de beklimming begon.

Hij had zijn beide vrienden op het hart gedrukt, slechts tussenbeide te komen indien zulks noodzakelijk zou blijken. In geval de grote avonturier in moeilijkheden zou geraken of een paar der soldaten de aangeboden sigaret zouden weigeren, zou hij de roep van een sperwer nabootsen.

De verschijning van Templar in het wachtlokaal baarde weinig opzien en toen hij de sergeant de gefingeerde reden van zijn bezoek meedeelde, maakte deze geen enkele opmerking. Hij wist dat de bezoeker, ofschoon min of meer als gevangene beschouwd, tot de gunstelingen van de Dalai-Lama behoorde en dus over grote invloed beschikte.

Gretig nam hij de sigaret in ontvangst, die de bezoeker hem aanbood, voorbeeld, dat door de korporaal en de tien soldaten, die zich eveneens in het vertrek bevonden, werd gevolgd.

Allen, zonder uitzondering staken onmiddellijk vuur op en trokken met grote halen de zachte, zoete rook in.

Templar volgde met ingespannen aandacht en stalen zenuwen het schouwspel van de naar hartelust rokende troep, terwijl hij met de sergeant het gesprek gaande hield. Spoedig vertoonde zich bij deze en bij een gedeelte der manschappen een zekere loomheid. De sergeant knipperde af en toe met de ogen en na zich verontschuldigd te hebben door te zeggen dat ze een drukke dag achter de rug hadden, ging hij naar zijn rustbed, waarop hij zich uitstreckte. Enkele der soldaten waren intussen reeds ingesluimerd en nog voor de sergeant zich over dit voorval kon verbazen, vielen zijn ogen dicht.

De grote avonturier overschouwde het onbloedige slagveld, slaakte een zucht van verlichting en mompelde binnensmonds, terwijl een lichte glimlach hem om de lippen speelde:

— Keurig verlopen! Dit is wel de eerste maal in mijn leven dat ik aan massa-verdoving doe! Resten nu nog beide schildwachten, doch deze zullen wel geen spel leveren.

De grote avonturier verliet het lokaal en wendde zich eerst tot de soldaat, die aan de toegangsdeur stond opgesteld. Na de man te hebben verzekerd dat zijn overste het goed vond, presenteerde hij ook hier een van zijn geprepareerde sigaretten en smaakte het genoegen de man na een paar minuten te kunnen opvangen en zachtjes op de grond te deponeren. De schildwacht bij de Savigny's celdeur bood al evenmin moeilijkheden en enkele ogenblikken later stond hij aan de brits van de burggraaf, die verbaasd de ogen opsloeg:

— Stel geen overbodige vragen, beet de grote avonturier hem toe, toen de burggraaf zijn verwondering wou uitten. Er is niet veel tijd te verliezen; kleedt u vlug aan en pak in wat u hoogstnodig voorkomt. Binnen een paar minuten moeten we hier weg zijn!

De Savigny begreep ook wel zonder nadere uitleg wat er gebeurde en was in een oogwenk voor vertrek gereed.

Hij waagde het niet te vragen hoe Templar erin geslaagd was tot zijn cel door te dringen, doch toen hij langs het wachtlokaal passeerde en de slapende mannen bemerkte, kon hij een blik van ongeloof niet weerhouden.

De grote avonturier begreep wat er in de burggraaf omging en terwijl hij de deur van het achtergebouw achter zich sloot en beide mannen de balsemende geur van de Tibetaanse nachtlucht inademden, zei hij zachtjes:

— Opium, mijn waarde burggraaf. Op het ogenblik dromen deze mannen de mooiste droom van hun leven, doch het ontwaken zal des te bitterder zijn.

— Alle respect! grijnsde de Savigny zachtjes terug. Als U tijd hebt moet U me deze truc eens leren, want zij kan mij later misschien ook nog eens van nut zijn.

Templar keek zijn metgezel even glunder aan, doch gaf geen antwoord.

In vlug tempo begonnen beide mannen de heuvel af te dalen, zonder echter nog een woord te spreken, want de minste onvoorzichtigheid kon deze tot hiertoe meesterlijke geslaagde bevrijding weer ongedaan maken.

De grote avonturier moest in ieder geval het stoïcisme van de burggraaf bewonderen, die enkele ogenblikken geleden nog de dood voor ogen had en er zich helemaal niet scheen over te verwonderen dat hij nu vrij rondliep en het leven hem opnieuw geheel

toebehoorde.

Hij is inderdaad uit het goede hout, dacht Templar, een avonturier, die zowel de goede als de slechte ogenblikken met dezelfde gelijkmoedigheid accepteerd en noch voor het leven noch voor de dood een stap opzij gaat.

Spoedig bereikte beide mannen de voet van de heuvel, waar ze door Charles en James met grote blijken van vreugde werden ontvangen.

Hier deed het papaversap weer dienst en zowel Templar als de Savigny streken zich met het goedje in. Een paar maal bij de afdaling reeds had de burggraaf met nieuwsgierigheid naar het grote pak gekeken, dat zijn metgezellen over de schouder droeg. Toen de grote avonturier het pak openmaakte begrepen zowel hij als Charles en James de bedoeling van Templar.

Het waren inderdaad uniformstukken der soldaten van de Dalai-Lama, die Templar in het wachtlokaal op de kop had getikt en nu vlug door de vier mannen werden aangeschoten. Wel zat de uniform James wel enigszins krap, maar de duisternis zou wel beletten dat de poortwachters hiervan iets zouden bemerken. Snel en geruisloos zochten de vier mannen zich een weg door de doodstille, en geheel verlaten straten van Lhasa.

Aan de stadspoort gekomen schreeuwde Templar reeds op twintig meter afstand in het Tibetaans de gebruikelijke roep:

— Soldaten van de Dalai-Lama. Open vlug de poort want we hebben haast!

De poortwachters twijfelde geen ogenblik aan de identiteit van de vier vluchtelingen en maakten zo snel als het mogelijk was de weg voor het troepje vrij. De laatste hinderpaal was zonder enige moeite of zonder achterdocht te wekken overwonnen en nauwelijks hadden de mannen de stad een paar honderd meter achter zich gelaten, of onder de impuls van de grote avonturier ging een snelle pas over in een vlugge draf.

Twee uur ongeveer waren verlopen sinds ze Ophelia met de paarden in het kleine dal

hadden achtergelaten en het meisje ontving haar vrienden en de burggraaf met een kreet van enthousiasme en opluchting.

Zonder verder tijd te verliezen wipten allen in het zadel en Templar, die een grondige studie van de streek had gemaakt en een volledig plan had getekend van de weg waarlangs ze de vlucht zouden nemen, stelde zich aan het hoofd van de troep.

Na ongeveer een tweetal uren in gematigde draf te hebben gereden, bereikten de vijf vluchtelingen de woestijn.

De grote schijf der volle maan was uit het nachtelijke duister van het heelal aan het firmament gerezen en belichtte sprookjesachtig het blinkend-witte woestijnzand, waar de Bramapoetra-rivier als een reuzenslang, breed en kalm doorheen vloeiende en een wonderlijk fantastische achtergrond vormde voor het nabijgelegen klooster van Samye, dat zijn blanke muren op een kaal rotsblok verheft. Overal rondom vertoonden zich sporen van wonderbare gebeurtenissen. Een geweldig rotsblok dat zich eenzaam midden in de stroombedding bevond, moet duizenden jaren geleden van de toppen der Himalaya zijn losgescheurd en naar de hoogvlakten van Tibet gedreven. En te midden van de rustige schoonheid van het onoverzienlijke Bramapoetradal is het in de blauwe wateren van de heilige stroom als het ware als een magische gigant blijven staan, bedwongen door de geest van de zandwoestijn.

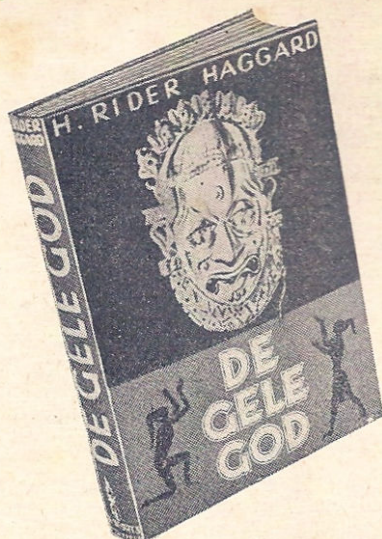
Overweldigd door het adembenemende schouwspel dat zich aan de blikken der reizigers ontrolde, hielden allen als op bevel hun paarden in; één voor één wendden de hoofden zich om en wierpen een laatste blik in de richting van Lhasa, waarvan alleen de Opala nog zichtbaar was. Het leek een klein in de lucht zwevend kasteel, vanaf de hoogte waar de reizigers zich bevonden. Toen wendde de troep zich zuidwaarts en begon de afdaling. Lhasa was voorgoed verdwenen en een reis vol gevaren lag nu voor de boeg...

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt nr. 20

De rovers van het Himalaya Gebergte

Spannend, sensationeel

H. RIDER HAGGARD

DE GELE GOD

400 pag. goed papier

4.50

75.- frank

stevige half linnen band

Een Afrikaanse avonturenroman, die iedere lezer zal boeien van begin tot eind. Rider Haggard, de bekende Engelse auteur, neemt ook in dit boek de lezer mee naar Afrika, om daar met de hoofdfiguur ALLAN, en diens negerbediende, fantastische avonturen te beleven, die door het grote talent van de schrijver, de lezer als werkelijkheid voor ogen wordt gesteld. Dit boek heeft niet alleen literaire waarde, maar biedt tevens de meest volmaakte ontspanning.

Verkrijgbaar bij elke goede boekhandel

UITGEVERSMIJ. »DE TOORTS«

ANTWERPEN

Ant. van Dijkstraat 36

AMSTERDAM

van Walbeekstraat 78